

ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν
Πνεύματι ἐν τῇ
Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ
ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου
μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 36

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2024 -
ΙΟΥΛΙΟΣ 2024

ΤΕΤΡΑΜΗΝΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

«ΚΥΡΙΑΚΗ»

**Τετραμηνιαίο Όρθόδοξο
Χριστιανικό Περιοδικό,
ιδιοκτησία του όμωνύμου
Ίεραποστολικού Συλλόγου**

Όδός Β' πάροδος Ειρήνης 2, 60100
Κατερίνη, τηλ: 2351022183.
E-mail: info@iskiriaki.com.
Διαδίκτυο: <http://www.iskiriaki.com>

**Έτος Θ', Αριθ. Φύλλου 36
Απρίλιος 2024 - Ιούλιος 2024**

Υπεύθυνος Σύνταξης:
Άβρααμ Σαλασίδης

Έκδότης:
Ίεραποστολικός Σύλλογος «Κυριακή»

Σελιδοποίηση - Έκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Μέλισσα»
Άσπροβάλτα, τηλ. 2397023313
melissa@melissaprint.com
graphics.melissa@gmail.com

Έτήσια συνδρομή: 5 Εύρώ.
Ταχυδρ. Αποστολή
Έσωτερικού: 11 Εύρώ.
Ταχυδρ. Αποστολή
Έξωτερικού: 13 Εύρώ.

Άρ. Λογαρ. Τράπεζας Πειραιώς:
6229-151566-056 EUR

IBAN:

GR9201712290006229151566056

Δικαιούχος: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟ-
ΣΤΟΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστός Άνέστη	3
Γιά ν' άνθισει ή πίστη	4
Έπ' έλπίδι άναστάσεως.....	5
Ό άναληφθείς Χριστός, τό σωτήριο χελιδόνι πού μάς όδηγεΐ στήν αιώνια άνοιξη.....	8
Δύο ύπέροχες συναντήσεις.....	11
Άγάπη πρός τόν Κύριο	16
Πάτερ ήμών... ..	18
Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός (3ο μέρος).....	19
Άπό τό Πάνθεον τών Ήρώων.....	22
Ίερά Μονή Παναγίας Μακρυρράχης.....	23
Άποφθέγματα ζωής.....	25
Άπό τήν πέννα τών άναγνωστών μας.....	26
Νά βιάζεστε νά κάνετε τό καλό στους άλλους.....	27
Άπόψεις - Σχόλια στην Έπικαιρότητα ...	28
Άπό τίς δραστηριότητές μας	30
Κυκλοφορία νέου τεύχους του περιοδικού "Κυριακή"	31

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

**«Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος».**

Αὐτός ὁ ἀναστάσιμος παιάνας ψάλλεται καὶ ξαναψάλλεται τὴν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, ἐξήντα περίπου φορές, ὅσο κανένας ἄλλος ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ διακηρύξουμε οἱ πιστοὶ ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θάνατος, νικῆθηκε ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, μὲ τὴν ἔνδοξη Ἀνάστασή Του.

Αὐτὸ τὸ κεντρικὸ γεγονός τοῦ Πάσχα, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἡ νίκη ποὺ καταργεῖ τὸν θάνατο κάνει τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο νὰ ἀναφωνεῖ θριαμβευτικά: «Ποῦ σου, θάνατε τὸ κέντρον;» τὸ δηλητηριῶδες καρφί μὲ τὸ ὁποῖο θανάτωνες τοὺς ἀνθρώπους; «Ἀνέστη Χριστός καὶ σὺ καταβέβλησαι... Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρός οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι... Χριστός γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο».

Ἄν ἡ χριστιανικὴ πίστη, μᾶς λέει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, δὲν ἦταν ἡ πίστη τοῦ Ἀναστάντος καὶ κατὰ συνέπεια

τοῦ αἰωνίως ζῶντος καὶ ζωοποιῶντος Κυρίου, ποίος θὰ μπορούσε νὰ ἐμπνεύσει τοὺς μάρτυρες στὸν ἄθλο τοῦ μαρτυρίου καὶ τοὺς ὁμολογητὲς στὸν ἄθλο τῆς ὁμολογίας καὶ τοὺς ἀσκητὲς στὸν ἄθλο τῆς ἀσκήσεως καὶ τοὺς ἀναργύρους στὸν ἄθλο τῆς ἀναργυρίας καὶ τοὺς νηστευτὲς στὸν ἄθλο τῆς νηστείας καὶ ἐγκρατείας καὶ ὅποιοιδήποτε χριστιανὸ σὲ ὅποιοδήποτε εὐαγγελικὸ ἄθλο;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία σήμερα μᾶς προτρέπει καὶ πάλι: «Δεῦτε, πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα». Ἐλάτε νὰ πιοῦμε ἓνα νερὸ καινούργιο, ὄχι σὰν κι αὐτὸ ποὺ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο ἀνέβλυσε ἀπὸ μιὰ στεγνὴ πέτρα ἀλλὰ ποὺ εἶναι πηγὴ ἀφθαρσίας, ἡ ὁποία ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ, πάνω στὸν ὁποῖο στεριώνουμε τὴ ζωὴ μας.

Σὲ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, συνεργάτες καὶ φίλους τῆς «Κυριακῆς», καὶ σὲ ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, εὐχόμεσθε ὁ Ἀναστὰς Κύριος νὰ χαρίζει ἔτη πολλὰ, φωτοφόρα καὶ εὐλογημένα.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἡ Σύνταξη

Γιὰ ν' ἀνδῖσει ἡ πίστις

(†) Στεργίου Ν. Σάκκου

Ο θάνατος καί ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ χρωματίζει καί νοσηματίζει ὄχι μόνο τό μήνα πού διανύουμε καί τόν ἐπόμενο, μέχρι τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου καί τήν Πεντηκοστή, ἀλλά καί ὅλο τό χρόνο. Εἶναι τό μέγιστο καί ἐνδοξότατο γεγονός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλλά καί τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, γεγονός μαρτυρημένο καί βεβαιωμένο ἀπό μυριάδες μάρτυρες.

Ἀσύλληπτη γιά τήν τρέχουσα πραγματικότητα ἡ ἀνάστασις ἀποτελεῖ πράγματι τήν

πιό μεγάλη πρόκληση γιά τόν σκεπτόμενο ἄνθρωπο· ὀρθώνει μέσα του πλήθος τίς ἀμφιβολίες, ἀντιρρήσεις, ἐνστάσεις. Ἀλλά αὐτό δέν ἐνοχλεῖ καθόλου τόν ἀναστημένο Κύριο. Μᾶλλον τόν εὐχαριστεῖ, διότι δέν φοβᾶται οὔτε ἀρνεῖται τήν ἔρευνα. Τό «πίστευε καί μὴ ἐρεύνα» δέν ἔχει θέση στήν ἐξιστόρηση τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ἀντίθετα ὁ Κύριος «χαίρει ἐρευνώμενος», ὅπως ὠραϊότατα διαβεβαιώνει ἕνας ἐκκλησιαστικός ὕμνος. Ἄρκει αὐτός πού ἐρευνᾷ νά εἶναι εἰλικρινής καί καλοπρο-

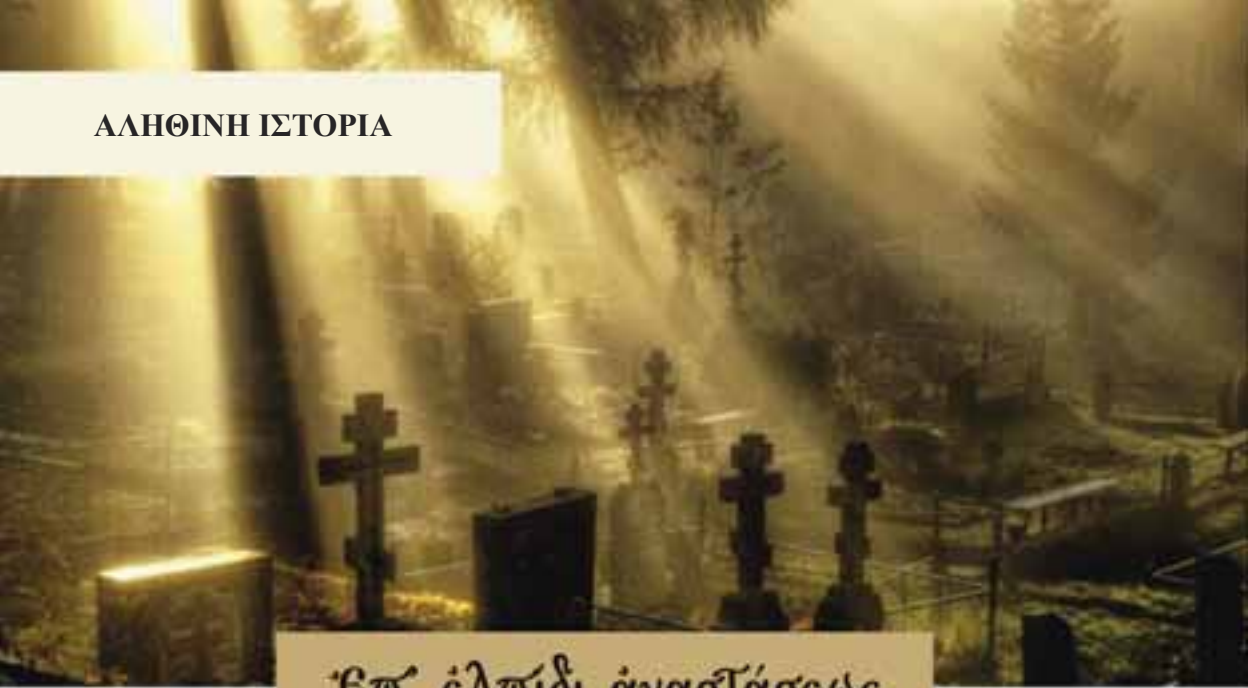
αίρετος· νά ἀγαπᾷ καί νά σέβεται τήν ἀλήθεια, ἀδέσμευτος ἀπό ἐμπάθειες καί φανατισμούς.

Οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἦταν δύσπιστοι, καί πολύ δικαιολογημένα, διότι ποτέ δέν ἔβαλαν στό νοῦ τους ὅτι μπορεῖ νά ἀναστηθεῖ ὁ Διδάσκαλός τους. Δέν τούς συνερίσθηκε γι' αὐτό ὁ Κύριος. Μέ ἄκρα συγκατάβαση τούς βοήθησε νά ξεπεράσουν τά ἐμπόδια καί, ὅταν ἀποδέχθηκαν τήν ἀλήθεια, τούς κατέστησε μέλη τῆς Ἐκκλησίας του. Συγκαταβαίνει καί ἐμφανίζεται π.χ. στόν ἀμφιβάλλοντα Θωμᾶ. Τοῦ προτείνει μάλιστα νά ψηλαφήσει τίς οὐλές στό ἀναστημένο σῶμα του καί φιλικά τόν προτρέπει· «μή γίνου ἄπιστος ἀλλά πιστός» (Ιω 20, 27)!

Τό πέρασμα ἀπό τήν ἀπιστία στήν πίστη δέν εἶναι θέμα ἀποδείξεων, ἀλλά ἀπόφαση μετανοίας. Καθένας μπορεῖ νά πιστέψει, ἀρκεῖ νά θελήσει νά μετανοήσει. Ὅταν δέν ὑπάρχει ἡ διάθεση μετανοίας καί συμμορφώσεως πρὸς τό ἐκφρασμένο θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀμέτρητα ἐμπόδια ὀρθώνονται. Μά

εἶναι ὅλα ὑποκειμενικά. Πολλά παραδείγματα βρίσκουμε στήν ἀγία Γραφή καί στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μέχρι σήμερα. Ἐνδεικτικά ἀναφέρω ἓνα: Οἱ φρουροί πού φύλαγαν τόν τάφο τοῦ Κυρίου μαρτυροῦν ὅτι Ἐκεῖνος ἀναστήθηκε· εἶδαν ἄδειο τόν τάφο. Ἀλλά οἱ ἀρχιερεῖς σπεύδουν νά τούς δωροδοκήσουν γιά νά ποῦν ὅτι κάποιος ἔκλεψε τὸ νεκρὸ σῶμα (βλ. Μθ 28, 11-15). **Ἄν δέχονταν ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, θά ἔπρεπε νά μετανοήσουν καί δέν τό ἤθελαν αὐτό...**

Τό μήνυμα ἀπλό καί σαφέστατο, τό διατυπώνει λυρικά ὁ ἐκκλησιαστικός ὕμνος: «**Κατήφεια παθῶν καί λογισμῶν ἡ ζάλη μακρὰν ἐξοριζέσθω καί οὕτως ἐξανθήσει τό ἔαρ τό τῆς πίστεως**». Γιά νά ἀνθοβολήσει στήν καρδιά μας ἡ ἀνοιξη τῆς πίστεως πρέπει νά διώξουμε μακριά τήν κατήφεια, πού προξενοῦν τά πάθη, καί τή ζάλη τῶν ἀμφιβόλων λογισμῶν. Νά ἀναστηθοῦμε μέσα μας μέ τή μετάνοια. Τότε δέν θά ἐγγίξει τήν ψυχή μας καμία ἀμφιβολία γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ!

Ἔσ' ἐλπίδι ἀναστάσεως

Ἄποδειπνο στὸ νεκροταφεῖο. Ὁ ἥλιος ἐτοιμάζεται γιὰ βουτιά πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ κι εἶναι τόσο θελκτικό τό φῶς του τὴν ὥρα τούτη πού με προκαλεῖ νὰ κοιτάξω ἀπὸ τὸ παλιὸ μισογερμένο πορτάκι τῆς ἐκκλησιᾶς. Φῶς ἰλαρὸν πλημμυρίζει τὰ μάτια μου, δεήσεις γιὰ τοὺς ἀδερφούς μου χαϊδεύουν τ' αὐτιά μου. «Ἵπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείας κατακειμένων...», ἡ θύμηση στὸν πατέρα μου καὶ τοὺς πολυάριθμους κατοίκους τῶν νοσοκομείων. Δάκρυα στὴν ψυχὴ μου. «Δι' εὐχῶν» κι ὅσο νὰ κοιτάξω λίγο ψηλότερα στὰ σύννεφα χάνεται κι ἡ τελευταία κουκίδα τοῦ ἡλιάτορα. Μέρα ἀκόμα καὶ οἱ λιγοστοὶ πιστοὶ σκορπίζουν γρήγορα. Μόνο ἡ κυρὰ Ἀλεξάνδρα, παίρνει τὸν κάτω δρόμο.

Ποῦ πᾶς γιὰγιά; τὴν ρωτάω.
 Ἐμένα μ' ἀρέσει ἀπὸ 'δῶ, μοῦ ἀπαντάει. Νὰ περνᾶω ἀπὸ τὸν ἄντρα μου.
 Κι ἐμένα μ' ἀρέσει ἀπὸ 'δῶ, συμφωνῶ μαζί της. Νὰ θυμᾶμαι πὼς θὰ πεθάνω κι ἐγὼ μία μέρα.
 Κατηφορίζει στὸ κοιμητήριό πίσω ἀπὸ τὸ ναό, φτάνει στὸ μνημα. Τὸ βῆμα της σταθερό, τὰ μάτια της γεμάτα γλύκα κι ἡρεμία. Οὔτε ἓνα δάκρυ. Τὸ παραμικρὸ τρεμόπαιγμα στὴ φωνή της. Μόνο χαϊδεύει καὶ φιλάει τὴν φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου της στὸ μαρμάρينو σταυρό. «Νὰ προσέχεις τὰ παιδιά», τοῦ λέει κι εἶν' ἡ φωνή της σίγουρη πὼς ὁ ἄντρας της εἶναι κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ πρεσβεύει γι' αὐτοὺς μετὰ τῶν ἁγίων. Ἅγιος ἄνθρωπος ὁ παππούς, ξεχωριστός.

Πολλοί μιλάνε ακόμα γι' αυτόν, χωρίς να βρίσκουν ακριβῶς λόγια για να περιγράψουν τις ἀρετές του.

Ἵστερα τὴν ρωτάω γιὰ τὴν Βαγγελιώ πού ἔφυγε λίγες μέρες τώρα κι ὅσοι τὴν ἀγάπαγαν μνημονεύουν τὰ χωρατὰ καὶ τὴν καλή της τὴν καρδιά. Μοῦ δείχνει τὸ φρέσκο μνήμα κι ὅπως κάνουμε νὰ φύγουμε μὲ μπάξει στὴν κάμαρα μὲ τὰ λείψανα ὅλων τῶν κεκοιμημένων.

Ἐσὺ ποιούς ἔχεις ἐδῶ γιὰγιά;

Ἐδῶ εἶν' ὁ πατέρας μου κι ἡ μάνα μου μαζί. Ἐδῶ ὁ γιός μου, ὁ Στέλιος μου. Ἐδῶ ὁ ἀδερφός μου. Ἐδῶ εἶναι ἡ τελευταία κατοικία, ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σχωρνάει, ὁλονῶν μας. Ἐδῶ θ' ἀναπαυτεῖ ἡ ψυχούλα μας.

Τόσο φυσικά μοῦ τὰ λέει ὅλα. Κι ὁμως μιλάει γιὰ τὸ φοβερότερο γεγονός, τὴν σημαντικότερη στιγμή τῆς ζωῆς της, τὴν πιὸ ἀκατανόητη καὶ παράλογη, πού δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ κατώφλι τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. «Ἐσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος...». Σίγασε μέσα της ὁ πόνος τῆς χαροκαμένης μικρομάνας τόσα χρόνια τώρα, στέρεψαν τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ σκαμμένα της μάγουλα, μέρεψε κι ὁ πόνος τοῦ χαμοῦ τῶν γονιῶν της. Κι ἡ ἀβάσταχτη θλίψη γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἀγαπημένου της συντρόφου ἔγινε παρηγοριά κι ἐλπίδα ἀναστάσιμη καὶ γιὰ τὸ δικό της τέλος πού πλησιάζει.

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θα-

νάτω θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶνι χαρισάμενος», θὰ ψελλίσουμε σὲ λίγες μέρες. Πόσο περισσότερο θὰ τὸ πιστέψουμε αὐτὴ τὴ φορά; Χρόνο μὲ τὸ χρόνο πού ὁ Ἄδης μᾶς θυμᾶται πιὸ συχνὰ καταλαβαίνω πιὸ καλὰ τί πάει νὰ πεῖ «τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι». Εἶναι, μοῦ φαίνεται, οἱ μυριάδες στρατιῆς ἀπολύτως μοναδικῶν καὶ ἀνεπανάληπτων προσωπικοτήτων στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ, πλάι στοῦς ἀγγέλους. Κι ὅσο καταλαβαίνω τὸ «τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι», ἄλλο τόσο μεγαλώνει ἡ ἐλπίδα μου γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ οὐράνιου πατέρα μας πού περισσότερο ἀπὸ τὸν καθένα μᾶς ἀγαπάει καὶ πονάει τὸ κάθε πλάσμα του ξεχωριστά. Ἄλλο τόσο μεγαλώνει ἡ ἐλπίδα μου γιὰ τὸ ὑπέρλογο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως.

«Ἄντε παιδί μου, τὴν εὐχή μου, τὴν εὐχή τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας».

Γειά σου κυρά-Αλεξάνδρα! Μαυροφορεμένη ὅπως μακραίνεις, μὲ τὴ μεγάλη σου καρδιά πού τὴν λείανε ὁ πόνος, βάλσαμο ἔγινες στὴ ρουτίνα τῆς καθημερινότητάς μου. Γεύση αἰωνιότητας ἢ μορφὴ σου σήμερα. Ἄγγελος Κυρίου τὸ πέρασμά σου ἀπὸ τὸ διάβα μου. Ἄμποτε ν' ἀνταμωθοῦμε μὲ τὸ καλὸ μία μέρα καὶ στὸν Παράδεισο... Ἀμήν!

Ἀναστασία Χ"παύλου

Ὁ Ἀναληφθεὶς Χριστὸς,
τὸ σωτήριον χελιδόνι
πού μᾶς ὀδηγεῖ
στὴν αἰώνια
ἄνοιξι

τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀρχίδος

Ὅταν τὰ χελιδόνια μένουν ἀπὸ τροφή καὶ τὸ κρύο πλησιάζει, ξεκινοῦν τὸ ταξίδι τους γιὰ τὰ θερμὰ κλίματα. Ἐκεῖ θὰ βροῦν πολὺ ἥλιο καὶ ἀρκετὴ τροφή. Ἐνα χελιδόνι πετᾷ μπροστά, δοκιμάζει τὸν ἀέρα καὶ δείχνει τὸ δρόμο.

Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χελιδόνια ἀκολουθοῦν τὴν πορεία του.

Ὅταν οἱ ψυχῆς μας μένουν ἀπὸ τροφή στὸν ὑλικὸ κόσμον κι ὅταν ἡ κρυάδα τοῦ θανάτου πλησιάζει, τότε τί καλὰ θὰ ἦταν νὰ ὑπῆρχε ἓνα χελιδόνι σὰν κι ἐκεῖνο, νὰ μᾶς ὀδηγήσει σὲ τόπο θερμό, ὅπου θὰ βρῖσκαμε πολλὴ πνευματικὴ ζέστη καὶ τροφή!

Ἐπιπλέον ἄραγε τέτοιος τόπος; Καὶ μποροῦμε ἄραγε νὰ βροῦμε τέτοιο χελιδόνι;

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει κανένας πού νὰ μπορεῖ νὰ δώσει ἀξιόπιστη ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό. Μόνο ἡ

Ἐκκλησία γνωρίζει καὶ μάλιστα μὲ βεβαιότητα. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ παραδείσου πού νοσταλγεῖ ἡ ψυχὴ μας, τώρα πού ζεῖ στὸ παγωμένο σύθαμπο τῆς ἐπίγειας ὑπαρξῆς μας.

Γνωρίζει ἐπίσης τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο χελιδόνι, τὸ πρῶτο πού πετάει πρὸς τὸν τόπον τῆς νοσταλγίας, τῆς ἐπαγγελίας, πού διαλύει τὸ σκοτάδι, διαπερνᾷ μὲ τὰ δυνατὰ φτερὰ του τὴ βαριὰ ἀτμόσφαιρα ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανὸ κι ἀνοίγει τὸ δρόμον γιὰ τὸ σμῆνος πού ἀκολουθεῖ. Κι ἀκόμα ἡ στρατευόμενη Ἐκκλησία στὴ γῆ θὰ σοῦ πεῖ γι' ἀμέτρητα σμῆνη χελιδονίων πού ἀκολούθησαν τὸ πρῶτο Χελιδόνι καὶ πέταξαν μαζί Του στὸν εὐλογημένον τόπον, ὅπου ἀφθονοῦν ὅλα τ' ἀγαθὰ, τὸν τόπον τῆς αἰώνιας ἀνοιξῆς.

Θὰ ἔχεις ἀντιληφθεῖ πὼς μὲ τὸ σωστικὸ αὐτὸ χελιδόνι ἐννοῶ τὸν

ἀναληφθέντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἴδιος δὲν εἶπε πῶς εἶναι ἡ Ὁδός; Δὲν εἶπε ὁ ἴδιος στοὺς ἀποστόλους, «πορευόμεαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν· καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν»; (Ἰωάν. ιδ' 2, 3). Καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸ δὲν τοὺς εἶχε πεῖ, «κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντα ἑλκύσω πρὸς ἑμαυτόν»; (Ἰωάν. ιβ' 32).

Ὅλ' αὐτὰ πού ὁ ἴδιος εἶχε πεῖ, ἄρχισαν νὰ ἐκπληρώνονται λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα καὶ συνεχίζουν νὰ ἐκπληρώνονται μέχρι σήμερα καὶ θὰ ἐκπληρώνονται ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ Χριστός, πού ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἔγινε ἀρχὴ καὶ τῆς δεύτερης δημιουργίας ἢ ἡ εὐλογημένη ἀνακαίνιση τῆς παλιᾶς.

Ἡ ἁμαρτία ἔδεσε τὰ φτερά τοῦ Ἀδάμ καὶ τῶν ἀπογόνων του κι ἔτσι ἀπομακρύνθηκαν ὅλοι ἀπὸ τὸν Θεό, τοὺς τύφλωσε ὁ ἴδιος πηλὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχαν πλαστεῖ. Ὁ Χριστός, ὁ πρῶτος Ἀδάμ καὶ πρῶτος Ἄνθρωπος, ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ἦταν ὁ πρῶτος πού ἀναλήφθηκε μὲ πνευματικὰ φτερά στὸν οὐρανό, στὸ θρόνο τῆς αἰώνιας δόξας καὶ δύναμης. Βάδισε τὸ δρόμο πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἄνοιξε ὅλες τὶς πύλες του γιὰ τοὺς πιστοὺς πού ἔχουν ἀνοιγ-

μένα τὰ πνευματικὰ φτερά τους, ὅπως ὁ ἀετὸς ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ τὰ αἰτόπουλα, ὅπως τὸ χελιδόνι πού πετᾷ πρῶτο, ἐπικεφαλῆς, δείχνει στὸ σμῆνος τὸ δρόμο κι ἐκμηδενίζει τὴν ἀντίσταση τοῦ ἀέρα.

«Τὶς δώση μοι πτέρυγας ὡσεὶ περὶστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;» (Ψαλμ. νδ' 7), ἀναφωνεῖ θλιμμένος ὁ Ψαλμωδὸς πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Γιατί; Ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος: «ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ· φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος» (Ψαλμ. νδ' 5,6). Τέτοια τρομερὴ αἴσθησι νεκρικῆς ὑπαρξιακῆς ἀγωνίας πρέπει νὰ ἐπικρατοῦσε στὶς ἐρημιὲς αὐτῆς τῆς ζωῆς, σὰν ἐφιάλτης σκοτεινὸς πού βάραινε ὅλο τὸ λογικὸ καὶ δίκαιο κόσμο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ.

«Ποιὸς θὰ μοῦ δώσει φτερά γιὰ νὰ πετάξω μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή;» πρέπει νὰ ἦταν ἡ ἐρώτησι πού ἔκαναν πολλὰς εὐγενικὰς κι εὐαίσθητες ψυχές. Ἀλλὰ πού θὰ κατευθυνθεῖς, ἁμαρτωλὴ ἀνθρώπινη ψυχὴ; Μπορεῖς ἀκόμα νὰ ὄνειρεύεσαι, νὰ νιώθεις τὸν τόπο τῆς θαλπωρῆς καὶ τοῦ φωτὸς ἀπ' ὅπου ἐξορίστηκες; οἱ πύλες ἐκλείσαν πίσω σου, τὶς προσέχουν τὰ χερουβὶμ μὲ τὰ πύρινα ξίφη τους, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν προσέγγισή σου. Ἡ ἁμαρτία κόλλησε τὰ φτερά σου, ὄχι τὰ φτερά τοῦ πτηνοῦ, μὰ τὰ θεϊκά, κι ἔχεις ἐγκλωβιστεῖ στὴ γῆ. Χρειάζεσαι κάποιον γιὰ νὰ σ' ἐλευθερώσει πρῶτα ἀπὸ τὰ δεσμά

τῆς ἁμαρτίας, νὰ σὲ καθαρῖσει καὶ νὰ νὰ σὲ βοηθήσει νὰ σταθεῖς ὄρθιος.

Μετὰ χρειάζεσαι κάποιον νὰ τοποθετήσῃ νέα φτερά, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ πετάξεις. Μετὰ θὰ χρειαστεῖς κάποιον ἄλλον, κάποιον πολὺ δυνατό, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ παραμερίσουν τὰ χερουβὶμ μὲ τὰ πύρινα ξίφη, ὥστε γιὰ χάρι Του νὰ περάσῃς στὴν ἔνδοξη πατρίδα σου. Καὶ τελευταῖο, ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον πού θὰ ζητήσῃ γιὰ λογαριασμό σου ἕλεος ἀπὸ τὸν Δημιουργό, ὥστε νὰ σὲ δεχτεῖ ξανὰ στὸν τόπο τῆς αἰώνιας πατρίδας.

Αὐτὸς ὁ «κάποιος» ἦταν ἄγνωστος στὸν προχριστιανικὸ κόσμο. Αὐτοαποκαλύφθηκε ὡς Κύριος καὶ Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός, Υἱὸς τοῦ Ζῶντος Θεοῦ. Ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, ντύθηκε ἀνθρώπινη σάρκα, φυλακίστηκε γιὰ χάρι σου, ἐπειδὴ ἦσαν φυλακισμένος, ἴδρωσε, κρύωσε, πείνασε καὶ δίψασε, δέχτηκε ἐμπυτισμούς, καρφώθηκε στὸ σταυρό, ἔμεινε στὸν τάφο τρεῖς μέρες, κατέβηκε στὸν Ἄδη γιὰ νὰ καταστρέψῃ μιὰ φυλακὴ χειρότερη ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ, πού εἶχε προετοιμαστεῖ γιὰ σένα ὅταν ἡ ψυχὴ σου θὰ χωριζόταν ἀπὸ τὸ σῶμα. Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ σώσει ἀπὸ ἐκεῖ πού κυλιόσουν στὴ λάσπη τῆς ἁμαρτίας, νὰ σὲ κάνει νὰ σταθεῖς ὄρθιος. Μετὰ ἀναστήθηκε «ἐκ νεκρῶν», γιὰ νὰ δώσῃ καὶ σὲ σένα φτερά, νὰ πετάξῃς στὸν οὐρανό. Τελικὰ ἀναλή-

φθηκε στὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀνοίξει καὶ γιὰ σένα τὸ δρόμο, νὰ σὲ ὀδηγήσῃ στα σκηνώματα τῶν ἀγγέλων.

Εὐλογημένε, πολυεύσπλαχνε Κύριε, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἕλεός Σου! Ἡ ἱστορία τῆς ἔλευσής Σου στὸν κόσμο ξεκίνησε μὲ εὐλογία καὶ τελειώνει μὲ εὐλογία. Ὅταν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀνάγγειλε τὴν ἔλευσὴ Σου στὸν κόσμο, χαίρετῃς τὴν Παναγία Μητέρα Σου μὲ τὰ λόγια: «Χαῖρε, κεχαριτωμένη... εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί!» (Λουκ. α' 28). Τώρα πού ἀποχαιρετᾶς ἐκείνους πού πίστεψαν σὲ Σένα, ἀνοίξῃς διάπλατα τὰ χέρια Σου καὶ τοὺς ἔδωσες τὴν εὐλογία Σου. Ὡ, ὑπερευλογημένε! Ὡ, Πηγὴ κάθε εὐλογίας! Εὐλόγησε καὶ μᾶς, ὅπως εὐλόγησες τοὺς ἀποστόλους Σου!

Εἶθε ν' ἀνακαινιστεῖ μέσα μας ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ οὐράνιος. Εἶθε κι ἐμεῖς μαζί μὲ τοὺς ἀποστόλους νὰ αἰνοῦμε καὶ νὰ εὐλογοῦμε τὸν ἀναληφθέντα στοὺς οὐρανοὺς Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, στὸν Ὅποιο πρέπει κάθε δόξα καὶ ὕμνος, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ὁμοούσια καὶ ἀδιαίρετη Τριάδα, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο:
“Ἀναστάσεως Ἡμέρα”

Δύο υπέροχες συναντήσεις

π. Δημητρίου Μπόκου

Ηνεαρή γυναίκα στάθμισε γρήγορα τὰ γεγονότα. Ἦταν ἡ στιγμή πού περιμένε. Τί θά ἔχανε νὰ δοκιμάσει; Θὰ εἶχε ἄραγε ἄλλες εὐκαιρίες; Πῆρε στὰ γρήγορα τὴν ἀπόφαση. Μὲ λίγη τύχη ἔλπιζε νὰ τὰ καταφέρει. Μὲς στὴν κοσμοσυρροὴ θὰ περνοῦσε ἀπαρατήρητη. Δὲν θ' ἄφηνε τὴν εὐκαιρία νὰ χαθεῖ. Δὲν εἶχε τὴν πολυτέλεια γιὰ κάτι τέτοιο.

Μὰ μὲς στὸ πλῆθος ἦταν καὶ ἄνθρωποι τοῦ τόπου της. Τὴ γνώριζαν. Ἔπρεπε νὰ ξεγλιστρήσει ἀπὸ τὴν προσοχὴ τους γιὰ νὰ φτάσει στὸν σκοπὸ της, νὰ συναντήσει τὸν Χριστό. Ἀρκεῖ νὰ ἔφτανε κοντά του. Νὰ ἀγγίξει ἀπλῶς τὴν ἄκρη τοῦ εὐλογημένου ρούχου του. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει κανένας, οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἄλλος. Θὰ πνιγόταν στὴ ντροπὴ ἂν τὸ μάθαιναν ὅλοι. Εἶχε ἀκούσει ὅτι πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐπιδίωκαν, «ἵνα κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ

ἄψωνται» μόνο καὶ γίνονταν καλά. Τὸ ἴδιο πίστευε κι αὐτὴ. «Ἐὰν μόνον ἄψωμα τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, σωθήσομαι».

Μὲ ἀγωνιώδη προσπάθεια, ξεφεύγοντας συνεχῶς ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, βρέθηκε ἐπὶ τέλους πίσω ἀπ' τὴ συνοδία τοῦ Χριστοῦ. Ἄπλωσε τὸ χέρι της χωρὶς καθυστέρηση καί, σίγουρη γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, «ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς». Μὲ τὸ εὐλαβικὸ ἐκεῖνο ἄγγιγμα τὸ θαῦμα ἐγίνε. Ἡ αἰμορραγία σταμάτησε. Μὲ κάποιον τρόπο ἔνωσε ἀμέσως τὴ διαφορὰ στὸ σῶμα της. Ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴ μάλιστα της. Ἡ ψυχὴ της ἀναστήθηκε. Γεμάτη χαρὰ θέλησε νὰ ξαναχαθῆ ἀμέσως μὲς στὸ πλῆθος. Μὰ δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη ὅλα.

Ὁ δῆθεν ἀνυποψίαστος Χριστὸς στράφηκε ξαφνικὰ πρὸς τὰ πίσω. Ἡ

φωνή του ἀκούστηκε πεντακάθαρη παρὰ τὴν ὀχλοβοή.

«Τίς ὁ ἀψάμενός μου;».

Ὅλα τὰ μάτια καρφώθηκαν ἐκπληκτα πάνω του. Οἱ μαθητές του ἀλληλοκοιτάχτηκαν. Ὁ Πέτρος δὲν ἄντεξε.

Δὲν βλέπεις τὸ πλῆθος, Κύριε, ποὺ ἔχει πέσει πάνω σου; Ποὺ σὲ σπρώχνει καὶ σὲ πιέζει ἀπὸ παντοῦ; Ρωτᾷς ποιός σὲ ἄγγιξε;

Κάποιος μὲ ἄγγιξε! ἐπέμεινε ὁ Χριστός. Δὲν μιλάω γι' αὐτοὺς ποὺ «πέφτουν» ἐπάνω μου. Ἐνίωσα δύναμη νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ μέσα μου.

Ἡ νεαρή γυναῖκα τὰ ἔχασε. Πῶς ἀντιλήφθηκε τὸ ἄγγιγμά της; Μόνο τὴν ἄκρη τοῦ ἱματίου του εἶχε ἀγγίξει! Ὅχι τὸ σῶμα του. Πῶς ἀντιλήφθηκε τὸ δικό της μόνο ἄγγιγμα, τὴ στιγμή ποὺ δὲν «ἐνιωθε» καθόλου τὰ ὑπόλοιπα; Κατάλαβε πῶς δὲν ξεφεύγει τίποτε ἀπὸ τὸν ἔλεγχό του. «Πάντα ὑποτέτακται» στὸ παντοδύναμο θέλημά του.

Καὶ τώρα; Ἄν ἀποκαλυφθεῖ ἡ πράξι της, τί θὰ γίνεῖ; Εἶχε ἐνεργήσει παράνομα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔρχεται σὲ ἐπαφή μὲ ἀνθρώπους, ἀφοῦ κατὰ τὸν νόμο ἦταν ἀκάθαρτη. Πολὺ περισσότερο, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πλησιάσει, νὰ ἀγγίξει τὸν Διδάσκαλο. Ποιός θὰ τὰν τώρα οἱ συνέπειες; Ὁ τρόμος τὴν κυρίευσε. Μὰ ὁ Χριστὸς εἶχε τὸν σκοπό του.

Ἐποκρινόμενος ἄγνοια γιὰ χάρι

της, κοίταζε γύρω του διήθεν ἐρευνητικὰ γιὰ νὰ τὴ δεῖ. Ἡ γυναῖκα εἶδε πῶς δὲν εἶχε διέξοδο. «Φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα» ἦλθε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του. Ἄφησε στὴν ἄκρη κάθε ντροπῆ. Ὁμολόγησε μπροστὰ σὲ ὅλους τὸ χρόνιο πρόβλημά της καὶ τὴν σωτήρια ἀπαλλαγὴ της ἀπ' αὐτό.

Μὴ φοβᾶσαι, κόρη μου! ἄκουσε ἤρεμη, ζεστή τὴ φωνή του σὰν χᾶδι ἀπαλὸ στ' αὐτιά της.

Κόρη του; Ποιός τῆς μιλάει μὲ τόση τρυφερότητα; Γνώριζε μέχρι τότε προπηλακισμοὺς καὶ ἀπόρριψη. Ποιός καταδέχεται νὰ τὴν προσφωνεῖ κόρη του; Ἀνασήκωσε τὸ ταλαιπωρημένο της κορμί, τόλμησε νὰ ὑψώσει τὸ ταπεινό της βλέμμα, τὸ ἔφερε μέχρι τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐνίωσε νὰ τὴ συνεπαίρνει τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μὲ μιὰ ὀρμητικὴ ἀπύθμενη ἀγάπη, νὰ πλημμυρίζει τὴ ρημαγμένη της ψυχὴ μὲ γλυκεῖα θαλπωρή. Ἐναβαθὸ αἶσθημα γαλήνης καὶ ἀνείπωτης χαρᾶς κυρίευσε τὴν ὑπαρξὴ της. Ἀλλεπάλληλα κύματα πρωτόγνωρης τρυφερότητας ξεπηδοῦσαν ἀπ' τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ τὴν ἀγκάλιαζαν ἀπαλά.

Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε, κόρη μου! ἄκουσε πάλι τὴν ἀγαπημένη φωνὴ νὰ χαϊδεύει τὴν ψυχὴ της. Θὰ εἶσαι ὑγιής στὸ ἐξῆς. Πήγαινε στὸ καλὸ γεμάτη εἰρήνη! Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου γιὰ τίποτε!

Ὁ Χριστὸς ἤθελε μόνο νὰ δοξάσει καὶ νὰ ἀποκαταστήσει στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τὸ μέχρι τότε ντροπιασμένο καὶ ταπεινωμένο πλάσμα του. Δὲν ἔβλεπε μπροστά του τὴ μολυσμένη ἀπόβλητη τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, ἀλλὰ «νεόφυτον ἡγαπημένον». Δὲν ἦταν πιά ἡ ἀνώνυμη ἀκάθαρτη αἱμορροοῦσα, πού ὅλοι ἀπόφευγαν μὲ βδελυγμία. Ἦταν ἡ Βερονίκη, ὁ ἐπώνυμος πολύτιμος ἄνθρωπος, πού δὲν τὸν ἀποστράφηκε καθόλου ὁ Πλαστοουργός του, ἀλλὰ κατέβηκε ψάχνοντάς τον ἐπίμονα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μέχρι τῆ γῆ καὶ τὰ ὑποχθόνια.

Τὸ φτωχὸ πλάσμα ρίγησε μέσα στὴν πανευφρόσυνη εὐλογία. Ἡ ταπεινὴ γυναῖκα ζωντάνεψε, ἀναγεννήθηκε. Ἐνίωσε ὁλόψυχα πὼς ἡ συνάντησή μὲ τὸν Χριστὸ εἶναι ὅ,τι ἀνώτερο, ὅ,τι καλύτερο μπορεῖ νὰ ποθῆσει ποτὲ ὁ ἄνθρωπος. Τὸ πρόσωπό του, ἀχτινοβολῶντας θεϊκὴ ὁμορφιὰ καὶ ἀγάπη, χαράχτηκε ἀνεξίτηλα στὴν καρδιά της.

Μὰ οἱ καλὲς καὶ ἡσυχες μέρες τελείωσαν κάποτε. Ἦρθε τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν, «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα» τοῦ Χριστοῦ. Ἡ νεαρὴ Βερονίκη βρέθηκε στὴ δίνη ἄλλων περιστάσεων. Ἀνάμεσα σὲ ἓνα ἄλλο τεράστιο πλῆθος, πού συνωστιζόταν ξανὰ πίσω ἀπὸ τὸν Χριστὸ σὲ μιὰν ἄλλη πορεία. Μὰ τὸ σκηρικὸ εἶχε ἀλλάξει τώρα ἐντελῶς.

Φωνὲς καὶ κραυγὲς πλανιόντου-

σαν σὰν μαυροπούλια στὸν ἀέρα. Σύννεφο οἱ κατάρες -μακάβρια ὑποκρουση- συνόδευαν τὸν μεγάλο κατάδικο στὴν τελευταία μαρτυρικὴ πορεία του πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Εἶχε κριθεῖ «ἐνοχος θανάτου» γιὰ τὴ μεγάλη του «βλασφημία», νὰ ὀνομάσει τὸν ἑαυτό του Υἱὸ Θεοῦ. Ὅφειλε κατὰ τὸν νόμο τους νὰ πεθάνει.

Στὴν ἀνηφορικὴ ὁδὸ στριμώχονταν τὰ πιὸ ἀνόμοια σύνολα. Οἱ λαοπλάνοι ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ φανατικοὶ τους ἀκόλουθοι «μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων», ὁ ἄβουλος συρφετός, «οἱ συμπαραγεγόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην», οἱ περίεργοι ὅλοι πού συγκεντρώθηκαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ πρωτοφανῆ δρώμενα. Σκληροτράχηλοι λεγεωνάριοι, σχηματίζοντας τεῖχος μὲ αἰχμηρὰ δόρατα καὶ ἡμικυλινδρικὰ σκούτα, τὶς ἀσπίδες τους, συγκρατοῦσαν μὲ κόπο τὴν παλλόμενη θάλασσα. Γιὰ νὰ δαμάσει τὰ ἀπειθάρχητα στίφη ὁ Ρωμαῖος κεντυρίωνας, ἔριξε στὴ «μάχη» ὅλη τὴν ἑκατονταρχία.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ σκόρπισαν «ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Ἀλλὰ μὲς στὸ ἀλλοπρόσαλλο πλῆθος κάποιες ὑπάρξεις τολμοῦν. Εἶναι οἱ γυναῖκες. Αὐτὲς πού ἀκολουθοῦσαν παντοῦ τὸν Χριστὸ καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν, χωρὶς νὰ φύγουν οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του. Μὲ πρώτη

καὶ καλύτερη, στὴ διακριτικὴ, ἀθύρ-
ρυβη, ἀπαρατήρητη, σεμνὴ παρου-
σία της, τὴν πανάχραντη μητέρα
του. Αὐτὲς τὸν συνοδεύουν καὶ
τώρα μὲ θρήνους καὶ ὄδυρμους στὶς
δραματικὰ ἐπώδυνες τελευταῖες του
στιγμές. Ἡ ἀγάπη τους νικάει κάθε
φόβο.

Ὁ ἀνήφορος τοῦ Γολγοθᾶ ποτί-
στηκε μὲ πολὺ αἷμα, ἰδρώτα καὶ
ὄδύνη. Ὁ Χριστὸς δὲν θέλησε νὰ
ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸν βίωσε
σὰν ἄνθρωπος, σὰν ἕνας κοινὸς
θητός. Ἀφέθηκε νὰ κακοποιηθεῖ
ἀφάνταστα. Τὸ σῶμα του ἔγινε μιὰ
τεράστια πληγὴ. Τροφὴ δὲν ἔλαβε,
νερὸ δὲν ἤπιε, ὕπνος δὲν ἀνέβηκε
στὰ βλέφαρά του. Ἡ ἀδιάκοπη ροὴ
τοῦ αἵματος ἀπὸ τὶς χαίνουσες
πληγὲς μεγάλωνε βασανιστικὰ τὴ
δίψα του. Ἐπὶ δύο συνεχεῖς μέρες οἱ
μαστιγώσεις, τὰ ραπίσματα, ἡ ἀσι-
τία, ἡ δίψα, ἡ αὐπνία, στράγγιζαν
μεθοδικὰ τὴ ζωτικότητα του. Καὶ
τέλος ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ.

Μὰ ἐκεῖ τὸ ἐξαντλημένο σῶμα
του δὲν ἄντεξε. Οἱ ματωμένοι ὄμοι
του λύγισαν. Ἐγειρε ὀλόκληρος,
σὰν κομμένος κορμὸς σωριάστηκε
στὸ λιθόστρωτο. Ἐξουθενωμένος,
ταπεινωμένος, φορτωμένος τὴν κα-
τάρρα τῆς ἀνθρώπινης ἐνοχῆς ὅλων
τῶν αἰώνων, ἀποδιοπομπαῖος γιὰ
τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, μισητός,
ἀπόβλητος, ὁ παντοδύναμος Θεὸς
κειτόταν στὸ ματωμένο χῶμα ἀβοή-
θητος, σὲ ἔσχατη ἀδυναμία, ἀδια-

νόητο αἰώνιο σκάνδαλο γιὰ τοὺς
Ἑβραίους.

Στὸ θλιβερὸ θέαμα τὸ βουητὸ δυ-
νάμωσε ἀπότομα. Τὸ ἀνθρώπινο
κῦμα μαινόμενο πάφλασε, ὁ θρήνος
τῶν γυναικῶν ὑψώθηκε σπαραχτι-
κός, οἱ καγχασμοὶ ἀντήχησαν χαιρέ-
κακα. Τὸ πλῆθος κινήθηκε βίαια
μπροστά, μὰ οἱ στρατιῶτες, στὸ στι-
βαρὸ πρόσταγμα τοῦ κεντυρίωνα,
πρόταξαν ἀκαριαῖα τὰ μυτερά τους
ἀκόντια καὶ τοὺς ἀποθάρρυναν. Ὁ
ἐκατόνταρχος Λογγίνος, μετέχοντας
ἀνεξήγητα στὸ ἐνεργούμενο ἐνώ-
πιόν του ἀνερμήνευτο μυστήριον τοῦ
Σταυροῦ, στράφηκε μὲ αἴσθημα βα-
θέος σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἡμιθανῆ
κατάδικον. Στὸ νεῦμα του δυὸ λεγε-
ωνάριοι ἀνασήκωσαν τὸν βαρὺ
σταυρὸ καὶ τὸν ἀπέθεσαν στὴν
ἄκρη.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκάθεκτη μιὰ
νεαρή, μὲ τὸ βέλο κατεβασμένο στὰ
μάτια της, εἰσέβαλε στὸ μέσον
ὄρμητικά. Κανεὶς δὲν πῆρε εἶδηση
πῶς μπόρεσε νὰ σπάσει τὸν ἀσφυ-
κτικὸ κλοιὸ τῶν στρατιωτῶν, πῶς
διαπέρασε τὸ ἀρραγὲς τεῖχος ἀσπί-
δων καὶ λογχῶν. Μὲ ἀξιοθαύμαστο
θάρρος καὶ φοβερὴ ἀποφασιστικό-
τητα ἡ Βερονίκη εἶχε κιόλας γονα-
τίσει πλάϊ στὸν σεβαστό της
διδάσκαλον. Κάποιοι στρατιῶτες
ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος της, μὰ ὁ
Λογγίνος, ἐπιβλητικὸς καὶ σοβαρός,
τοὺς σταμάτησε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ
χεριοῦ του.

Ἡ Βερονίκη ἀνασήκωσε ἀπαλὰ καὶ κράτησε εὐλαβικὰ στὰ χέρια της τὸ αἰμόφυρτο θεϊκὸ πρόσωπο. Μὰ ἡ ὄψη ἐκεῖνη δὲν εἶχε τώρα «εἶδος, οὐδὲ κάλλος». Δὲν ἦταν πιά «ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς», πού εἶχαν ἀντικρύσει ἐκστατικὰ τὰ μάτια της στὴν πρώτη της συνάντηση μαζί του. Κάθε ὁμορφιὰ εἶχε χαθεῖ ἐντελῶς ἀπ' τὴ μορφὴ του. «Τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας ἀνθρώπους». Κανενὸς τὸ πρόσωπο δὲν εἶχε ἀφανισθεῖ σὰν τὸ δικό του.

Μὰ ὅταν τὰ μισόκλειστα μάτια του ἀντάμωσαν ξανὰ μὲ τὰ δακρύβρεκτα δικά της, ἡ Βερονίκη ρίγησε ὀλόκληρη σὰν τὴν πρώτη φορά. Μιά μυστικὴ δύναμη ἀπ' τὸ θολὸ του βλέμμα εἰσόρμησε ξανὰ στὴν ταραγμένη της ψυχῇ. Τὰ σβησμένα του μάτια ἔπεμπαν μέσα της ὀλοφώτεινο ἥλιο εἰρήνης, ἀγάπης, ζεστασιᾶς. Ἦξερε ἀλάνθαστα πῶς, ἂν καὶ «κατάστικτος τοῖς μῶλωψι», μπρὸς της βρισκόταν ὁ «πανσθενουργὸς» Θεός. Νεκρὸς σχεδόν, καὶ παρὰ ταῦτα παντοδύναμος.

Μὲ τὸ μαντήλι της σκούπισε γρήγορα, ἀπαλά, προσεκτικὰ τὸ θεϊκὸ πρόσωπο. Καθάρισε τὴ σκόνη, τὸν ἰδρῶτα, τὰ αἵματα, ἔβρεξε τὰ ξεραμένα του χεῖλη. Δὲν μπορούσε νὰ κάνει περισσότερο, ἂν καὶ λαχταροῦσε γιὰ κάτι τέτοιο διακαῶς. Σηκώθηκε, μὰ αὐτὸ πού ἀντίκρυσε τὴν καθήλωσε ξανὰ. Πάνω στὸ ματω-

μένο, λερωμένο μαντήλι της εἶχε ἀποτυπωθεῖ ἡ φωτεινὴ, πανέμορφη, πραγματικὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πάνω του ἄφωνα, ἐκστατικῇ.

Κόρη μου!

Βαθιὰ μέσα της, ἂν καὶ τὰ χεῖλη του δὲν κινήθηκαν καθόλου, ἄκουσε τὴ γλυκειὰ του φωνὴ νὰ χαϊδεύει τὴν ψυχὴ της ξανά.

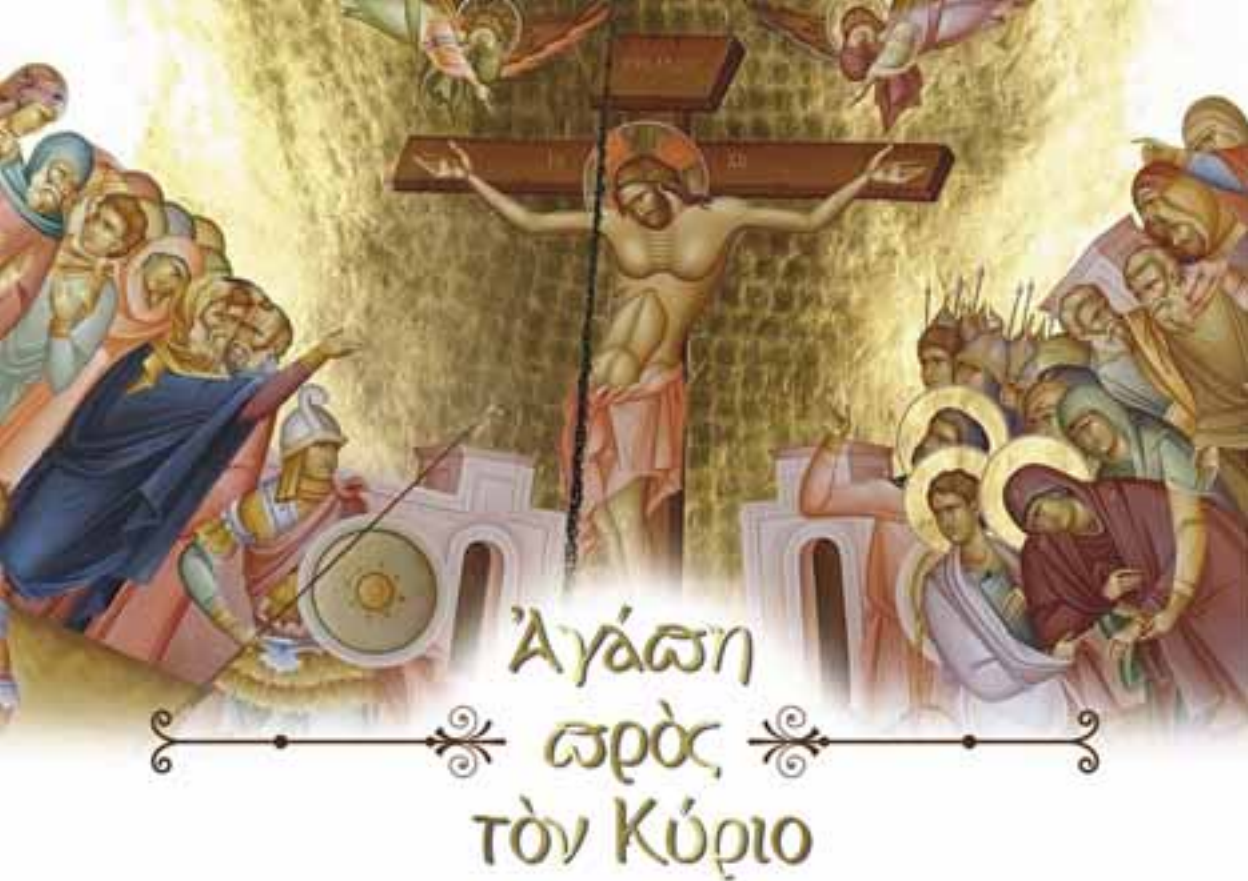
Κράτησέ το, κόρη μου, «εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν». Νὰ μὲ θυμᾶσαι!

Κυρίε μου! κατάφερε νὰ ψιθυρίσει μόνο, γεμάτη θάμβος καὶ ἔκσταση, ἐνῶ στὰ μάτια της γυάλισαν σταγόνες κρυστάλλινες. Στὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο συνωθοῦνταν ὅλος ὁ παλμὸς τῆς φλεγόμενης ψυχῆς της.

Ἀμέτρητες φωνές, ἀπειλές, εἰρωνεῖες, κατάρες ἐναντίον της συνέθεταν ἓνα μακάβριο πανδαιμόνιο γύρω της. Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἄκουγε, δὲν καταλάβαινε τίποτε. Ἡ δευτέρη συνάντησή της μὲ τὸν Χριστὸ ἦταν τὸ ἴδιο ὑπέροχα συγκλονιστικὴ σὰν τὴν πρώτη. Προχώρησε ἤσυχα καὶ πέρασε μέσα ἀπ' τὸ μαινόμενο πλῆθος, χωρὶς νὰ φοβᾶται κανένα, χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίζει κανένα.

Φύλαξε προσεκτικὰ τὸ μαντήλι της μὲ τὴ θεϊκὴ ἀχειροποίητη εἰκόνα. Μὰ πιὸ πολὺ φύλαξε εὐλαβικὰ τὸ θεϊκὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, χαραγμένο ἀνεξίτηλα στὴν καρδιά της γιὰ πάντα.

Άγιου Δημητρίου τοῦ Ροστόφ

«Ωσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» (Ίω. 12. 13) κράζει, πληγωμένη ἀπὸ θεῖο πόθο καὶ θεία ἀγάπη, κάθε ψυχὴ ποὺ ποθεῖ τὴν ἔνωσή της μὲ τὸν Νυμφίο Χριστό. Καὶ Τὸν καλεῖ ἀκατάπαυστα, στολίζοντας τὴ λαμπάδα της μὲ τὶς ἀρετές. **Καμμιά προκοπὴ δὲν θὰ κάνει ἡ ψυχὴ ποὺ ἀγωνίζεται στὸ πνευματικὸ στάδιο, ἂν δὲν φλέγεται ἀπὸ ἀγάπη στὸν Κύριο Ἰησοῦ.**

Γιὰ νὰ μπορεῖς νύχτα καὶ μέρα ν' ἀκολουθεῖς μὲ ζῆλο τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ἐνωθεῖς μυστικά

μαζί Του, πρέπει καὶ ἡ δική σου καρδιὰ νὰ εἶναι πληγωμένη ἀπὸ τὴ θεία ἀγάπη. Προσκολλήσου στὸν Κύριο μὲ πάθος, γιὰ ν' ἀπελευθερωθεῖς ἀπὸ τὰ πάθη, νὰ λυτρωθεῖς ἀπὸ τὶς πτώσεις, νὰ βρεῖς ἔλεος γιὰ τὶς ἀμαρτίες σου, ὅπως βρῆκε καὶ ἡ ἀμαρτωλὴ ἐκείνη γυναῖκα τοῦ Εὐαγγελίου: «ὅτι ἠγάπησε πολὺ» (Λουκ. 7,47). Πρέπει ὅμως νὰ φλέγεσαι καὶ νὰ λιώνεις ἀπὸ θεῖο πόθο καὶ νὰ προσθέτεις κάθε μέρα ἀγάπη στὴν ἀγάπη, ζῆλο στὸν ζῆλο, φλόγα στὴ φλόγα.

Τὰ ξύλα πού προσθέτεις στὴ φωτιά αὐξάνουν τὴ φλόγα τῆς. **Ἔτσι καὶ ἡ συχνὴ προσευχὴ αὐξάνει τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης στὸν Θεὸ καὶ διεγείρει στὴν καρδιὰ τὸν θεῖο ἔρωτα.** Καὶ ὅταν ἡ καρδιὰ φλογιστεῖ, θερμαίνει καὶ φωτίζει ὅλο τὸν ἔσω ἄνθρωπο· τὸν διδάσκει τὰ μυστικά τῆς σοφίας καὶ τὰ ἄγνωστα μυστήρια τοῦ Θεοῦ τὸν μετατρέπει σὲ πύρινο Σεραφεῖμ. Καὶ τότε, παρίσταται πλέον διαρκῶς ἐν πνεύματι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀναζήτησε λοιπὸν τὸν Κύριο ἀκατάπαυστα καὶ ἐπίμονα. «Ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγίησεται» (Μάτθ. 7. 8). Ὅταν Τὸν βρεῖς καὶ Τὸν ἐνθρονίσεις στὴν καρδιὰ σου, θὰ πληρωθεῖς ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ. «Οἱ ἐκζητῶντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττώθησονται παντὸς ἀγαθοῦ».

Κάθε πλοῦτος τοῦ παρόντος κόσμου εἶναι μάταιος. Κάθε ἡδονὴ ἀνούσια. Κάθε δόξα, ψέμμα καὶ ἀπάτη. Ἐνα μόνον πρᾶγμα δὲν ἔχει οὔτε σκιά ματαιότητος, ἀπάτης ἢ ψεύδους: ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἔνωση τῆς νύμφης ψυχῆς μὲ τὸν Νυμφίον Χριστό. Μόνον αὐτὴ παραμένει στὸν αἰῶνα. Ἄς εἶναι γιὰ σένα παντοτεινὴ χαρὰ καὶ ἀδιάκοπο πανηγύρι ἢ θεία ἀγάπη Του καὶ ἡ

παρουσία Του στὴ ζωὴ σου καὶ στὸ βασίλειο τῆς καρδιάς σου. Τίποτε καλύτερο καὶ τιμιότερο καὶ ἐνδοξότερο ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ βρεῖς οὔτε στὴ γῆ οὔτε στὸν οὐρανό. Καμμιά γήινη ἀπόλαυση καὶ κατένας ἀνθρώπινος ἔρωτας δὲν δίνουν στὴν ψυχὴ τόσο ἀπόλυτη καὶ ἀτελεύτητη παρηγοριά, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ, ὅσο ὁ ἔρωτας τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο.

Ἀγάπησε, ἀγάπησε τὸν Κύριο!

Καὶ μὴν ξεχνᾶς ποτέ:

Ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης σου πρὸς Αὐτὸν εἶναι **ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν Του.**

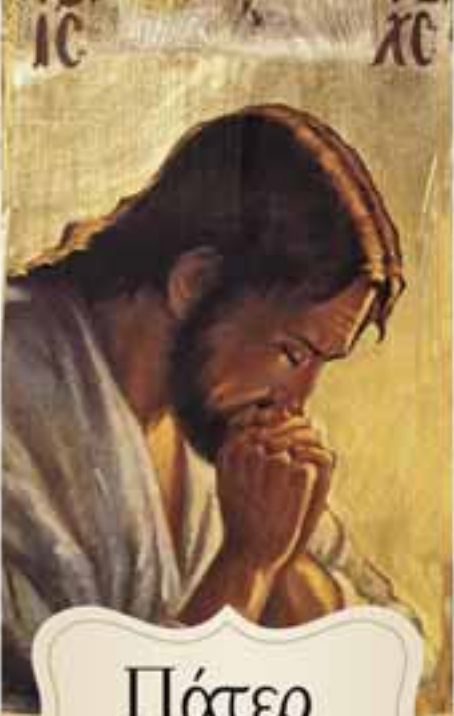
Ἀρχὴ τῆς ἀγάπης σου εἶναι **ἡ τελωνικὴ ταπείνωση.**

Πλήρωμα τῆς ἀγάπης σου εἶναι **ἡ νίκη κατὰ τῶν δαιμονικῶν παθῶν καὶ ἡ κάθαρση τῆς καρδιάς σου.**

Ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης σου εἶναι **ἡ κατοίκηση στὴν καρδιὰ σου Ἐκείνου** πού εἶπε· «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Μάτθ. 5. 8).

Αὐτῷ ἢ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον: Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Ροστώφ, “Πνευματικὸ Ἀλφάβητο”.

Πάτερ ἡμῶν...

Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Ὅταν τὰ σύννεφα βροντοῦν καὶ οἱ ὠκεανοὶ μουγγρίζουν, εἶναι σὰ νὰ σοῦ φωνάζουν: «Κυριέ μας!».

Ὅταν οἱ μετεωριῆτες πέφτουν καὶ φωτιὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τῆ γῆ, εἶναι σὰ νὰ κραυγάζουν: «Δημιουργέ μας!».

Ὅταν τὰ ἄνθη μπουμπουκιάζουν τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὰ χελιδόνια κουβαλοῦν μὲ τὸ στόμα τους ξερὰ χόρτα γιὰ νὰ φτιάξουν φωλιὰς γιὰ τὰ μικρά τους, εἶναι σὰ νὰ σοῦ τραγουδοῦν: «Δέσποτα μας!».

Κι ὅταν ἐγὼ σηκῶνω τὰ μάτια μου πρὸς τὸ θρόνο Σου, σοῦ ψιθυρίζω: «Πάτερ ἡμῶν!».

Ἐπῆρχε κάποια ἐποχή, μιὰ μακρὰ καὶ φοβερὴ ἐποχή, πού κι ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀπευθυνόταν σὲ Σένα, σὲ φώναζε Κύριο, Δημιουργό, Δεσπότη! Μάλιστα! Τότε πού ὁ ἄνθρωπος ἐνιωθε πὼς εἶναι ἀπλὰ ἓνα ἀντικείμενο ἀνάμεσα στὰ ἄλλα. Τώρα ὅμως, μὲ τὴ χάρη τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ μάθαμε τὸ πραγματικὸ Σου ὄνομα. Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ τολμῶ, μαζί μὲ τὸ Χριστό, νὰ Σε ὀνομάσω «Πατέρα».

Στὸ ὄνομα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀδελφῶν μου, προσεύχομαι καὶ λέω: «Πάτερ ἡμῶν!»

Στὸ ὄνομα ὅλων τῶν ὄντων πού μὲ περιβάλλουν καὶ μὲ τὰ ὅποια μὲ ἔχεις πλάσει, προσεύχομαι: «Πάτερ ἡμῶν!»

Προσεύχομαι σὲ Σένα, Πατέρα τοῦ σύμπαντος, προσεύχομαι γιὰ ἓνα πρᾶγμα μόνο: Ἴσως ἀνατείλει σύντομα ἡ μεγάλη μέρα πού ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ζωντανοὶ κι οἱ νεκροί, ἀρμονικά, μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ τ' ἀστέρια, τὰ θηρία κι ὅλα τὰ πλάσματα, θὰ Σε καλέσουν μὲ τὸ πραγματικὸ Σου ὄνομα: «Πάτερ ἡμῶν!», «πατέρα μας!».

Άγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός

π. Δημητρίου Μπόκου

Συνέχεια από τὸ προηγούμενο τεύχος - 3ο μέρος

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε, ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ κανένας δὲν ἔλεγε νὰ φύγει. Μὰ ἐντελῶς ξαφνικά, ἀπάνω πού μιλοῦσε ὁ ἅγιος, ἓνας θεόρατος βράχος ξεκόπηκε ἀπ' τὴν ἀπότομη πλαγιὰ καὶ πῆρε νὰ κατακυλᾷ στὴν κατηφόρα. Ὁ κόσμος ἔντρομος μὲ δυνατὲς φωνὲς σκόρπισε γιὰ νὰ γλυτώσει. Μὰ ὁ ἅγιος δὲν ταραχθηκε, οὔτε κουνήθηκε καθόλου. Σήκωσε μόνο τὸ ραβδί του καὶ σταύρωσε τὸν βράχο πού ἔπεφτε. Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ φοβερὸς βράχος κοκκάλωσε στὴ μέση τῆς πλαγιᾶς, λὲς καὶ τὸν ἄδραξε στιβαρὸ χέρι ἀόρατου κύκλωπα. Οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι σταυροκοπήθηκαν κατάπληκτοι. Ἐνας-ἓνας ξαναμαζεύτηκαν κοντά του.

Ὁ ἅγιος ἄφησε γιὰ λίγο τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθεῖ στὶς κορυφὲς γύρω του. Ἀνατολικά καὶ νότια ἀπλώνονταν ἀτέλειωτες βουνοκορφὲς τὰ Ἄγραφα. Συμπαγῆς καὶ χιονόλευκος ὄγκος τὰ Τζουμέρκα ἀπόμακρα, ὄρθωναν μεγαλόπρεπο τὸ ἀνάστημά τους στὸν βορειο-δυτικὸ ὀρίζοντα. Αὐθόρ-

μητα σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὰ εὐλόγησε.

– Εὐλογημένα βουνά! ἀναφώνησε. Πόσα γυναικόπαιδα θὰ σώσετε, πόσες ψυχές, ὅταν ἔλθουν τὰ δύσκολα χρόνια! Καλότυχτοι ἐσεῖς πού βρεθήκατε ἐδῶ, πάνω στὰ ψηλὰ βουνά, γιατί αὐτὰ θὰ σᾶς φυλάξουν ἀπὸ πολλὰ δεινά. Θὰ ἀκοῦτε καὶ δὲν θὰ βλέπετε τὸν κίνδυνο.

– Θὰ λευτερωθοῦμε ποτέ, ἅγιο τοῦ Θεοῦ; ρωτοῦσαν μὲ λαχτάρα οἱ σκλάβοι.

– Αὐτὸ μιὰ μέρα θὰ γίνει ρωμαϊκὸ καὶ καλότυχος ὅποιος ζήσει σὲ κείνο τὸ βασίλειο.

– Πότε θὰ γίνει αὐτό, ἅγιο;

– Τὸ ποθοῦμενο θὰ γίνει στὴν τρίτη γενιά. Θὰ τὸ ἰδοῦν τὰ ἐγγόνια σας. Τὰ βάσανα εἶναι πολλὰ ἀκόμη. Θυμηθεῖτε τὰ λόγια μου. Τοῦτο σᾶς λέγω καὶ σᾶς παραγγέλλω: κἂν ὁ οὐρανὸς νὰ κατέβει κάτω, κἂν ἡ γῆ νὰ ἀνέβει ἐπάνω, κἂν ὅλος ὁ κόσμος νὰ χαλάσει, καθὼς μέλλει νὰ χαλάσει, σήμερον, αὔριον, νὰ μὴ σᾶς μέλλει τί ἔχει

νά κάμει ὁ Θεός. Τὸ κορμί σας ἄς τὸ κάψουν, ἄς τὸ τηγανίσουν, τὰ πράγματά σας ἄς τὰ πάρουν. Μὴ σᾶς μέλλει. Δῶστε τα. Δὲν εἶναι δικά σας. **Ψυχὴ καὶ Χριστὸς σᾶς χρειάζονται.** Αὐτὰ τὰ δύο ὅλος ὁ κόσμος νὰ πέσει, δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς τὰ πάρει, **ἐκτὸς καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας.** Αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ φυλάγετε, νὰ μὴν τὰ χάσετε.

Ἔως ὅτου κλείσει ἡ πληγὴ αὐτὴ τοῦ πλάτανου, συνέχισε δείχνοντας τὸ δέντρο ποὺ σκίαζε τὴν πλατεία, τὸ χωριό σας θὰ ‘ναί σκλαβωμένο καὶ δυστυχημένο.

Ἵταν πέσουν δυὸ πασχαλιές μαζί, θὰ ἔρθει τὸ ποθούμενο.

Ἵταν δεῖτε τὸ χλιαρμένο στὰ ἐλληνικά νερά, τότε θὰ λυθεῖ τὸ ζήτημα τῆς Πόλης.

Οἱ ἀντίχριστοι (=οἱ Τοῦρκοι) θὰ φύγουν, ἀλλὰ θὰ ‘ρθουν πάλι καὶ θὰ φθάσουν ὡς τὰ Ἑξαμίλια. Ἔπειτα θὰ τοὺς κυνηγήσετε ἕως τὴν Κόκκινη Μηλιά. Ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ ἕνα τρίτο θὰ σκοτωθεῖ, τὸ ἄλλο τρίτο θὰ βαπτισθεῖ καὶ μονάχα τὸ ἕνα τρίτο θὰ πάει στὴν Κόκκινη Μηλιά.

Θὰ ἔρθει καιρὸς ποὺ οἱ Ρωμιοὶ θὰ τρώγονται μεταξύ τους. Ἐγὼ συστήνω ὁμόνοια καὶ ἀγάπη.

Τὰ λόγια του φωτισμένα, προφητικά, ἔριχναν στάλα-στάλα τὴν ἐλπίδα στὶς τυραγνισμένες ψυχές τῶν σκλάβων. Θέριευαν τὴ λαχτᾶρα τους, δυνάμωναν τὴν ὑπομονή τους. Ἵταν τελείωσε, φώναξε τοὺς ἱερεῖς ποὺ τὸν συνόδευαν νὰ σηκωθοῦν. Σκορπίστηκαν μέσα στὸ πλήθος γιὰ νὰ ἐξομο-

λογηθοῦν ὅσοι ἤθελαν. Τέλεσαν Εὐχέλαιο καὶ πέρασαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ χρισθοῦν. Βάπτισαν ὅλα τὰ παιδιά ποὺ ἦταν ἀβάπτιστα.

Ὁ ἥλιος ἔγερνε, ὅταν τέλειωσαν ὅλα αὐτά. Ὁ ἅγιος ἦταν κατάκοπος. Τὸν πῆραν σ’ ἕνα σπίτι νὰ τὸν φιλοξενήσουν. Ἡ νοικοκυρὰ ἔφερε μιὰ καθαρὴ ἀλλαξιά τοῦ ἄντρα της καὶ ζήτησε διακριτικὰ ἀπ’ τὸν ἅγιο νὰ τοῦ πλύνει τὸ πουκάμισο. Τὸ ἔπλυνε εὐλαβικὰ καὶ ὕστερα ζήτησε νὰ τὸ κρατήσῃ. Γιὰ εὐλογία τοῦ σπιτικοῦ της καὶ ὅλου τοῦ χωριοῦ. Γιὰ ἱερὸ κειμήλιο. Ὁ ἅγιος δὲν ἀρνήθηκε.

Πρῶι-πρῶι τοὺς ζύπνησε ἡ καμπάνα. Οἱ πλαγιές καὶ τὰ φαράγγια ἀντιλάλησαν. Χρόνια εἶχαν ν’ ἀκούσουν τὸ χαρμόσυνο, γλυκὸ της κελάδημα. Εἶχαν καταντήσῃ ἀλιβάνιστοι. Μιὰ μελαγχολικὴ σιγὴ σκέπαζε τὰ πάντα, ἀπὸ τότε ποὺ ἔμειναν χωρὶς παπᾶ. Οἱ Χριστιανοὶ νηστεμένοι κι ἐξομολογημένοι λειτουργήθηκαν καὶ μετέλαβαν. Τὰ νεοφώτιστα παιδιά κρατοῦσαν λαμπάδες ἀναμμένες. Ὁ ἅγιος εἶπε καὶ μοίρασαν σ’ ὅλους κεριά, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κουβαλοῦσε ἡ συνοδεία του. Τ’ ἄναψαν ὅλα καὶ ἡ ταπεινὴ τους ἐκκλησιὰ ἀστραποβόλησε. Πλημμυρισμένες ἀπὸ χαρὰ οἱ καρδιές τους, ἀλάφρωσαν λίγο ἀπ’ τὸ πλάκωμα τῆς σκλαβιάς. **Τοὺς φάνηκε σὰν νὰ ‘χαν λαμπρή.**

Ἦθελαν νὰ τὸν κρατήσουν ἀκόμα, μὰ ὁ ἅγιος βιαζόταν. Εἶχε νὰ περάσει ἀμέτρητους τόπους καὶ χωριά. Παντοῦ τὸν περίμεναν. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν ξεπροβόδισαν. Ἐφεραν ἔ-

να μουλάρει για να τον κατεβάσουν από τ' άγρια μονοπάτια. Είπαν στο παιδί που τραβούσε το σχοινί, αν συμβεί τίποτε κάτω στις κακοτοπιές, να τρέξει ψηλά στην άπέναντι ράχη και να φωνάξει. Ο άγιος χαμογέλασε.

– Θά 'ρθει καιρός, τους είπε, που οι άνθρωποι θα μιλοῦν από ένα μακρινό μέρος σε άλλο, σαν να βρίσκονται σε πλαγινά δωμάτια. Δεν θα ταξιδεύετε πια με τα ζῶα. Θα δείτε στον κάμπο άμάξι χωρίς άλλα να τρέχει γρηγορώτερα απ' τον λαγό. Θα βγούν πράγματα απ' τα σχολεία, που ό νοῦς σας δεν τα φαντάζεται. Όμως απ' τους διαβασμένους θα 'ρθεί και μεγάλο κακό. Θα δείτε να πετάνε άνθρωποι στον οὐρανό σαν μαυροπούλια και να ρίχνουν φωτιά στον κόσμο.

Οί άπλοϊκοί άνθρωποι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τα προφητικά του λόγια, μα τα φύλαξαν εύλαβικά στην καρδιά τους. Θα τα ζούσαν και θα τα καταλάβαιναν καλά οί κατοπινές γενιές.

Ο άγιος τους εὐλόγησε, χαιρέτησε και έφυγε. Ο δρόμος του ήταν μακρύς. Είχε να όργώσει απ' άκρη σ' άκρη την Ελλάδα, για να ξαναστυλώσει το άφανισμένο του γένος. Για είκοσι ολόκληρα χρόνια έτρεχε. Και τα κατάφερε.

«Έκατάστησε σχολεία πανταχοῦ, τόσον έλληνικά (γυμνάσια-λύκεια), όσον και κοινά (δημοτικά), δια να πηγαίνουν τα παιδιά και να μαθαίνουν δωρεάν τα ιερά γράμματα. Έκατάπεισε τους πλουσίους και ήγόρασαν υπέρ τας τέσσαρας χιλιάδας κολυμβή-

θρας μεγάλας χαλκωματένιας, προς δώδεκα γρόσια την καθεμίαν, δια να βαπτίζονται καθώς πρέπει τα παιδιά των Χριστιανών. Βιβλία έμοίραζε χάρισμα εις εκείνους όπου ήξευραν γράμματα.

Κομβοσχοίνια και σταυρούδια έμοίραζεν (υπερ τας πεντακοσίας χιλιάδας) εις τον κοινόν λαόν, δια να συγχωρούν τους άγοράζοντας. Είχε τεσσαράκοντα ή πεντήκοντα ιερείς όπου τον ήκολούθουν, και όταν έμελλε να υπάγη από μίαν χώραν εις άλλην, έπαράγγελλε εις τους Χριστιανούς να εξομολογηθοῦν, να νηστεύσουν και να κάμουν άγρυπνίαν.

Μοιράζοντας εις όλους κηρία δωρεάν, έβαλλε τους ιερείς και έδιάβαζαν το άγιον Ευχέλαιον και έχριοντο όλοι οί Χριστιανοί. Έπειδή τον ήκολούθει λαός πολός, δύο και τρεις χιλιάδες, επρόσταζεν από το έσπéρας και έτοιμάζαν σακκία πολλά ψωμι και καζάνι σιτάρι βρασμένο, και ούτως έπαιρναν όλοι από εκείνα και έσυγχώρουν ζώντας και τεθνεώτας».

Ο άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός **πέθανε μαρτυρικά**, με άπαγχονισμό, στις 24 Αυγούστου 1779, ήμέρα Σάββατο, στα χώματα της Βορείου Ηπείρου. Η φωτισμένη του μορφή έμεινε βαθιά χαραγμένη στη μνήμη του λαοῦ μας. Έγινε δάσκαλος και όδηγός του γένους μας. Άς καθοδηγεί και έμιας στους δύσκολους καιρούς μας, να είμαστε άξιοι της έλευθερίας που θέλησε να μάς χαρίσει.

Να έχουμε την ευχή του!

Ἀπὸ τὸ Πάνθειον τῶν Ἡρώων

Ο Στρατηγὸς Μακρυγιάννης, ἀπὸ τὸ Πάνθειον τῶν Ἡρώων τοῦ Ἑλληνικοῦ διαχρονικοῦ μας Πολιτισμοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες στὸν Ἄγωνα γιὰ τὴν ἴδρυσή τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, καταθέτει μὲ ἀπλά λόγια κάποιες μεγάλες ἀλήθειες, ἀπίστευτα ἐπίκαιρες, μὲ ἀποδέκτες πρὸς πᾶσα κατεύθυνση.

Μερικὰ συρραμμένα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ “Ἀπομνημονεύματα” του:

“Πατρίδα νὰ θυμᾶσαι ἐσὺ αὐτοὺς ὅπου, διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν λευτεριά σου, δὲν λογάρισαν θάνατο καὶ βᾶσανα. Κι’ ἂν ἐσὺ τοὺς λησιμονήσεις, θὰ τοὺς θυμηθοῦν οἱ πέτρες καὶ τὰ χῶματα, ὅπου ἔχυσαν αἵματα καὶ δάκρυα.

Τότε πού ἡ Τουρκία ἐκατέβαινε ἀπὸ τὰ ντερβένια καὶ ὀλίγοι ἔτρεχαν μὲ ὀλίγα ντουφέκια, μὲ τριχιές δεμένα, νὰ πολεμήσουν, θέλοντας λευτεριὰν ἢ θάνατον, οἱ φρόνιμοι ἀσφάλιζαν τὶς φαιμέλιές τους εἰς τὰ νησιά κι’ αὐτοὶ τρέχαν εἰς ρεματιές καὶ βουνά, μὴ βλέποντας ποτέ Τούρκου πρόσωπον. Κι’ ὅταν ἀκούγαν τὰ ντισμπάρκα τῶν Τούρκων, τρέχαν μακρύτερα. Τώρα θέλουν δικήν τους τὴν Πατρίδα καὶ κνηγοῦν τοὺς ἀγωνιστές.

Καὶ βγῆκαν τώρα κάτι δικοὶ μας κυβερνήτες, Ἕλληνες, σπορὰ τῆς ἐβραουοργιάς, πού εἶπαν νὰ μᾶς σβήσουν τὴν Ἁγία Πίστη, τὴν Ὁρθοδοξία, διότι ἡ Φραγκιά δὲν μᾶς θέλει μὲ τέτοιο ντύμα Ὁρθόδοξον. Καὶ ἐκάθησα καὶ ἔκλαιγα

διὰ τὰ νέα παθήματα. Καὶ ἐπῆγα πάλιν εἰς τοὺς φίλους μου τοὺς Ἁγίους. Ἄναψα τὰ καντήλια καὶ ἐλιβάνισα λιβάνιν καλὸν ἀγιορεϊτικόν.

Καὶ σκουπίζοντας τὰ δάκρυά μου τοὺς εἶπα: Δὲν βλέπετε πού θέλουν νὰ κάμουν τὴν Ἑλλάδα παλιόψαθα; Βοηθεῖστε, διότι μᾶς παίρνουν, αὐτοὶ οἱ μισέλληνες καὶ ἄθρησκοι, ὅτι πολυτίμητον τζιβαϊρικὸν ἔχομεν. Φραγκεμένους μᾶς θέλουν τὰ τσογλάνια τοῦ τρισκατάρατου τοῦ Πάπα. Μὴν ἀφήσετε, Ἁγιοὶ μου αὐτὰ τὰ γκιντὶ πουλημένα κριγιὰτα τῆς τυραγνίας νὰ μασκαρέψουν καὶ νὰ ἀφανίσουν τοὺς Ἕλληνες, κάνοντας περισσότερα κακὰ ἀπὸ αὐτὰ πού καταδέχθηκεν ὁ Τοῦρκος ὡς τίμιος ἐχθρὸς μας.

Ἐμεῖς, μὲ σκιάν μας τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἐπολεμήσαμεν ὀλοῦθε, σὲ κάστρα, σὲ ντερβένια, σὲ μογαζία καὶ σὲ ταμπούργια. Καὶ αὐτὸς ὁ Σταυρὸς μᾶς ἔσωσε. Μᾶς ἔδωσε τὴν νίκη καὶ ἔχασε τὸν ἄπιστον Τοῦρκον. Τόση μικρότητα στὸν Σταυρό, τὸν σωτήρα μας.

Καὶ βρίζουν οἱ πουλημένοι εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς παπᾶδες μας, τοὺς ζυγίζουν ἄναντρος καὶ ἀπόλεμους. Ἐμεῖς τοὺς παπᾶδες τοὺς εἴχαμε μαζὶ εἰς κάθε μετερίζι, εἰς κάθε πόνον καὶ δυστυχίαν. Ὅχι μόνον διὰ νὰ βλογάνε τὰ ὄπλα τὰ ἱερά, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ ντουφέκι καὶ γιαταγάνι, πολεμῶντας σὰν λεοντάρια. Ντροπὴ Ἑλληνες.

Ἱερά Μονή Παναγίας Μακρυρράχης

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἱστορικότερα καὶ σπουδαιότερα μοναστήρια τοῦ Ν. Πιερίας μὲ πλούσια λατρευτική, κοινωνική, φιλανθρωπική καὶ ἔθνικὴ προσφορὰ στὸ πέρασμα τῶν χρόνων μέχρι καὶ σήμερα εἶναι τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας Μακρυρράχης, ἀφιερωμένο στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου. Ἔχει πάνω ἀπὸ πεντακόσια χρόνια ζωῆς καὶ παρουσίας. Βρίσκεται στὴν εὐρύτερη περιοχή τοῦ Κολινδροῦ κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν Πιερίων ἀνάμεσα σὲ καταπράσινες βουνοπλαγιές. Ἕνας τόπος διαλεγμένος καὶ εὐλογημένος ἀπὸ τὴ χάρι τῆς Παναγίας. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση στὸ σημεῖο, πὺ εἶναι κτισμένος ὁ ναός, ἐκεῖ βρέθηκε μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Τὸ ὄνομά του τὸ πῆρε ἀπὸ τὴ ράχη, πάνω στὴν ὁποία εἶναι χτισμένο. Ἡ ἱστορία τῆς παλαιᾶς

μονῆς εἶναι σχεδὸν ἄγνωστη, διότι τὰ ἀρχεῖα τῆς καταστράφηκαν ἀρκετὲς φορὲς στὸ διάβα τῶν χρόνων. Οἱ παλαιότερες μαρτυρίες βρέθηκαν σὲ κάποιον παλαίτυπο Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Κολινδροῦ, διότι τὸ μοναστήρι διατηροῦσε Μετόχι στὸν Κολινδρὸ καὶ μιὰ ἄλλη στὸ βιβλίο τῆς Κολινδρινῆς συγγραφῆως Κλεοπάτρας Μαμέλη «Ἡ ἱστορία τοῦ Κολινδροῦ».

Τὸ μοναστήρι καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1822 καὶ ξανακτίστηκε τὸ 1840, ὅπου καὶ λειτούργησε ὡς γυναικεῖο γιὰ λίγο διάστημα, ἐνῶ ὅλα τὰ χρόνια τῆς ὑπαρξῆς του ἦταν ἀντρικό. Ἀργότερα, τὸ 1878, κατὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ Κολινδροῦ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Νικόλαο Λούση, παίρνει ἐνεργὸ μέρος στὸν ξεσηκωμό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταστραφεῖ καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς Τούρκους καίγοντάς το ὀλοσχερῶς. Ἀνασυγκροτεῖται τὸ 1880.

Κατὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα

προσφέρει χρήσιμες πληροφορίες στους όπλαρχηγούς του Βάλτου και των Βουνών. Το 1907 το μοναστήρι από Έπισκοπικό γίνεται Σταυροπηγιακό με τις ενέργειες του Αρχιερέα Παρθενίου Βαρδάκα. Με το πέρασμα των χρόνων λόγω της εγκατάλειψης υφίσταται σημαντικές φθορές και κατεδαφίζεται ως επικίνδυνο το 1952.

Το 1958 από τον Μητροπολίτη Βαρνάβα Τζωρτζάτο γίνεται η άνοιχοδόμησή του και τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ.

Το μοναστήρι ξαναπαίρνει ζωή το 1994 με τον έρχομό μιᾶς μικρῆς ομάδας μοναζουσῶν και με ἡγουμένη τὴ Γερόντισσα Νεκταρία. Με τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ και τῆς Παναγίας, με τὴν ἀδιάλειπτη προσευχή τους και τὸν κόπο τους ἀγωνίζονται νὰ ζωντανέψουν τὴν παλαιὰ αἶγλη τοῦ Μοναστηριοῦ πάντα πρὸς δόξα Θεοῦ καθὼς και γιὰ τὴν πνευματικὴ στήριξη τῶν προσκυνητῶν και τὸ πετυχαίνουν.

Μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμηση τῆς Γερόντισσας Νεκταρίας ἀναλαμβάνει ὡς Γερόντισσα ἡ ἀδελφὴ Ἰωάννα πλαισιωμένη ἀπὸ ἕξι μοναχές. Τὸ ἔργο ποῦ ἐπιτελοῦν εἶναι πράγματι θαυμαστό. Με τὸ διαρκῆ τους κόπο και με τὴν ὑλικὴ και ἠθικὴ συνδρομὴ τῶν πιστῶν καθιστοῦν τὸ μοναστήρι περίλαμπρο, κόσμημα πνευματικὸ και πάλι

πόλο ἔλξης πολλῶν προσκυνητῶν με τὴν προσθήκη παρεκκλησιῶν και νέων λειτουργικῶν κτιρίων.

Στὸ μοναστήρι παλαιὰ ὑπῆρχαν ἀνεκτίμητα κειμήλια. Σήμερα δυστυχῶς δὲν σώζονται, παρὰ μόνο λίγες εἰκόνες. Τὸ μοναδικὸ και πολύτιμο κειμήλιο τοῦ μοναστηριοῦ εἶναι ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, στὴν ὁποία ἀπεικονίζεται ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.

Πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα, ποῦ ἐπιτελεῖ ἡ χάρις τῆς Παναγίας στὸ πέρασμα τῶν χρόνων μέχρι και σήμερα. Στὸ μοναστήρι ὑπάρχει και τὸ Ἅγισμα τῆς Παναγίας, πηγὴ ἐπίσης πολλῶν θαυμάτων.

Ἀναφέρονται ἐπιγραμματικὰ

Κόρη κάποιου Τούρκου θεραπεύεται, δαιμονισμένοι γίνονται καλά, δεκαπέντε παιδιὰ σώζονται ἀπὸ βέβαιο θάνατο, κάποιος τυφλὸς βρίσκει το φῶς του, ἄλαλο κορίτσι ξαναβρίσκει τὴ φωνή του, νέος με ψυχολογικὰ προβλήματα ἐλευθερώνεται, σὲ μιὰ γυναῖκα παρουσιάζεται ἡ Παναγία και συνομιλεῖ μαζί της και τόσα ἄλλα θαυμαστά.

Εὐχὴ ὅλων μας ἡ Παναγία μας νὰ σκέπει, νὰ προστατεύει και νὰ χαριτώνει τὴν Γερόντισσα και τὴν Ἀδελφότητα και ὅσους με εὐλάβεια και πίστη βαθιὰ προστρέχουν στὴ χάρις της.

Αἰκατερίνη Σταθοῦδη

Ολόκληρη η Ελλάδα είναι ένα μεγάλο γαλάζιο εικονοστάσι ορθόδοξης χριστιανοσύνης και πλανᾶται πολὺ μακρὰν τῆς πραγματικότητας, τῆς ιστορικῆς καὶ τῆς σύγχρονης, ὅποιος πιστεύει καὶ εὐμεθόδως διαδίδει ἄλλα. Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμὸς εἶναι ΕΝΑ.

Γιῶργος Σεφέρης

Μοῦ φτάνει πὺν οἱ ἑβδομάδες ἔχουνε τὶς Κυριακὲς καὶ ὁ χρόνος τελειώνει μὲ τὰ Χριστοῦγεννα!

Ὀδυσσεὺς Ἐλύτης

Τρία πράγματα μᾶς θυμίζουν τὸ χαμένο παράδεισο: τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, τὸ κελῆδισμα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν!

Φ. Ντοστογιέφσκι

Ἄν ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ σχολεῖο πάψουν νὰ ἐμφυτεύουν στοὺς νέους τὸ θεῖο σπόρο τῆς ἀγίας πίστεως μας, τότε οἱ ἐπερχόμενες γενιὲς θὰ χάσουν παντελῶς τὴν ταυτότητά τους, πρᾶγμα πὺν σημαίνει τὸν ἀφανισμό τους.

Ἰωάννα Τσάτσου

Ἔνας ἄνθρωπος, ἕνας λαός, ἕνα ἔθνος, δὲν ἐξαφανίζεται μὲ τὸ χάσιμο τῆς ζωῆς του. Ἐξαφανίζεται πὺν σίγουρα, πὺν τελειωτικὰ μὲ τὸ χάσιμο τῆς ψυχῆς του. Τῆς ψυχῆς του τῆς ἀτομικῆς, τῆς ψυχῆς του τῆς ὁμαδικῆς. Χάνω τὴν ψυχὴ μου, θὰ πεί χάνω τὴν οὐσιαστικὴ μου ὑπαρξή. Ἄν ὑπάρχουμε ὡς Ἑλληνικὴ φυλὴ, εἶναι γιὰ κρατηθήκαμε ἀπὸ τὸ ἄμφιο τῆς θρησκείας μας ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια.

Στρατὴς Μυριβήλης

Ἡ Παναγία γιὰ μᾶς τοὺς Ἑλληνες εἶναι τὸ γλυκὺ καταφύγιο! Εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπὸ τὸ πνευματικὸ μύρο τῆς εὐωδιάζει ὄχι μόνον ἡ ἐκκλησία μας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ ζωὴ μας!

Φώτης Κόντογλου

Χαλᾶμε περιοσιές γιὰ νὰ ἔπαμε στὸ διάστημα καὶ ἀφήνουμε νὰ πεθαίνουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι. Εἶναι ἀπίστευτο. Εἶναι πὺν εὐκόλο νὰ φτάσεις στὸν Ἄρη, ἀπ' ὅ,τι στοὺς συνανθρώπους μας.

Ζοζὲ Σαραμάγκου

Ἡ γενιὰ πὺ φεύγει σιγά σιγά

Ολοι ἐμεῖς, οἱ πάνω ἀπὸ 45, 55, 60, 70 εἴμαστε μιὰ γενιὰ πὺ δὲν ἐπιστρέφει:

Μιὰ γενιὰ πὺ περπάτησε καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο μὲ τὰ πόδια.

Μιὰ γενιὰ πὺ ὁ δάσκαλός σου σὲ ἔστειλε στὸ γραφεῖο νὰ πάρεις κιμωλία...

Μιὰ γενιὰ πὺ στὸ σχολεῖο ἔκανε ἔπαρση καὶ ὑποστολὴ τῆς σημαίας.

Μιὰ γενιὰ πὺ σπούδασε μόνη της, πὺ δὲν εἶχαν λεφτὰ οἱ γονεῖς μας γιὰ ἰδιαίτερα μαθήματα καὶ ὅμως δὲν τὰ παρατήσαμε...

Ἄν τότε δὲν καταλάβαινες κάτι, ἔμενες μετὰ τὸ μάθημα καὶ σοῦ τὸ ἐξηγοῦσαν.

Μιὰ γενιὰ πὺ ἔγραψε στὰ ἡμερολόγιά της καὶ στὸ ἄλμπουμ ἀποφοιτήσεως, μιὰ γενιὰ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν πὺ ἔκαναν τὴν ἐργασία τους μόνοι τους, δὲν τοὺς βοήθησαν οἱ γονεῖς τους, γιατί ἦταν στὰ χωράφια, στὶς δουλειές, στὰ γραφεῖα τους.

Μιὰ γενιὰ πὺ θεωροῦσε ντροπὴ νὰ κάθεται στὸ λεωφορεῖο στὸ κάθισμα, δίπλα σὲ ἕναν ὄρθιο ἐνήλικα, γέροντα, ἔγκυο καὶ γενικὰ σὲ ὅποιον εἶχε ἀνάγκη.

Μιὰ γενιὰ πὺ γελοῦσε πολὺ τὰ βράδια σιγά μὲ τὰ ἀδέρφια τους πρὶν κοιμηθοῦν, γιὰ νὰ μὴν ξέρουν οἱ γονεῖς τους, ὅτι εἶναι ξύπνιοι...

Μιὰ γενιὰ πὺ σεβόταν ἀπόλυτα τοὺς γονεῖς, τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς γείτονες.

Μιὰ γενιὰ πὺ ἔπαιζε στὸ δρόμο, στὶς λάσπες, στὰ οἰκόπεδα καὶ ἔπινε νερὸ ἀπὸ τὴν βρύση ἢ ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Μιὰ γενιὰ πὺ ἀγάπησε τὴν οἰκογένεια, τὴν πατρίδα, τὸ καλὸ, τὸ ὁμορφο, τὴν ἀλήθεια.

Ἐμεῖς, οἱ πάνω ἀπὸ 60, 70, εἴμαστε μιὰ γενιὰ πὺ δὲν ἐπιστρέφει.

Μιὰ γενιὰ πὺ δὲν κατάφερε νὰ γεμίσει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιὰ τῶν παιδιῶν της καὶ τῶν ἐγγονῶν της ἀπὸ πατρίδα, σημαία, ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, ἐνδοξὴ ἱστορία.

Φτάσαμε σήμερα νὰ ὑποχρεωνόμαστε λόγῳ... ὁμοφοβίας νὰ ἀνεχόμαστε τὸ ἀνώμαλο ὡς ὀμαλό, τὸ παρὰ φύσιν ὡς... φυσικό, γινόμεστε θεατὲς τῆς κοινωνικῆς διάλυσης, τῆς κατάργησης ὅλων τῶν θεσμῶν...

Ἐὰν τώρα στὸ τέλος δὲν ἀντιδράσουμε, δὲν ἀντισταθοῦμε, θὰ εἴμαστε ὑπαίτιοι γιὰ τὸ τέλος τῆς πατρίδας μας.

π. Ε.

Νά βιάζεστε νά κάνετε τό καλό στούς άλλους

Ο Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μᾶς λέει. «Περιπατεῖτε ἕως τό φῶς ἔχετε, ἵνα μή σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ» (Ἰω. 12, 35). Ἀκόμα ἔχετε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμα ἔχετε τήν δυνατότητα νά πηγαίνετε στό ναό, νά ἀκοῦτε τίς ἐντολές, νά ἀκοῦτε τό Εὐαγγέλιο. Νά περπατᾶτε μέσα σ' αὐτό τό φῶς. Γιατί, ὅταν ἔλθει ὁ θάνατος, τό φῶς αὐτό θά σβήσει γιά σᾶς. Πέραν τοῦ τάφου, δέν ὑπάρχει μετάνοια καί θά πάρετε ἀνταπόδοση σύμφωνη, μέ ὅσα ἔχετε κάνει στή ζωή σας. Τώρα πρέπει νά σκεφτόμαστε τήν σωτηρία μας καί νά προετοιμαζόμαστε γιά τήν αἰώνια ζωή. Αὐτό κάνουν ὅλοι οἱ χριστιανοί, ὅλοι ὅσοι ἀγαπᾶνε τόν Χριστό.

Πρίν 70 χρόνια, ζοῦσε στήν Ἁγία Πετρούπολη ἕνας ἰατρός πού λεγόταν Γαάζ. Αὐτός ὑπηρετοῦσε στίς φυλακές καί εἶχε καρδιά ἀγαθή, καρδιά γεμάτη εὐσπλαχνία καί ἀγάπη γιά τούς ἀνθρώπους. Ἀπό τήν θέση του, τοῦ ἱατροῦ τῶν φυλακῶν, προσπαθοῦσε ὅσο μπορούσε, νά βοηθήσει τούς δυστυχι-

σμένους ἀνθρώπους, πού κρατιοῦνταν ἐκεῖ. Ἐβλεπε πώς ἔστελναν στά κάτεργα ἀλυσοδέσμιους κατάδικους, γνώριζε ὅτι θά περπατήσουν μέ τά πόδια χιλιάδες «βέρστια» (ρωσική μονάδα μετρήσεως ἀποστάσεων), μέχρι νά φτάσουν στήν Σιβηρία καί ἡ καρδιά του ἔσφιγγε ἀπό τόν πόνο. Γιά νά αισθανθεῖ τόν πόνο τους, μιά φορά φόρεσε στά πόδια του ἀλυσίδες καί περπατοῦσε μ' αὐτές ὥρες στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ του. Ὅταν βρισκόταν στήν κλίνη τοῦ θανάτου, ὁ ἅγιος αὐτός ἄνθρωπος καί ἰατρός, εἶπε στούς συγκεντρωμένους γύρω του ἀνθρώπους, τά ἐξῆς θαυμαστά λόγια, τά ὁποῖα πρέπει νά τά βάλουμε καλά στό νοῦ σας. «Νά βιάζεστε νά κάνετε καλό στούς άλλους». Νά βιάζεστε γιατί ὁ θάνατος ὅλους μᾶς περιμένει. Νά μήν εἶστε ἐπιπόλαιοι, νά εἶστε πιστοί μέχρι θανάτου καί θά σᾶς δώσει ὁ Θεός τό στέφανο τῆς ζωῆς.

*Ἁγίου Λουκᾶ Ἀρχιεπισκόπου
Κοιμαίας - Ἱατροῦ*

ΑΠΟΨΕΙΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΗΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

«Τέτοιο ρεζιλίκι δὲν ξανάγινε»!

Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ μακαριστοῦ κυρ-Φώτη Κόντογλου βρίσκει τὴν πληρὴ ἐφαρμογὴ του σ' αὐτὰ πού ζοῦμε τὸν τελευταῖο καιρό! Ψήφισαν (15 Φεβρουαρίου 2024) στὴ Βουλὴ τὸν «γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ τὴν υιοθεσία ταλαίπωρων παιδιῶν ἀπὸ αὐτούς. Οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, πού βρίσκονται πίσω ἀπὸ αὐτά, ἤδη στρώνουν τὸ χαλί καὶ γιὰ ἄλλα χειρότερα.

Ἔτσι ὁ ἀγγλικὸς Economist (15.2.2024, βλ. [pentapostagma.gr/kosmos/ragkosmioiisi/7224100](https://www.pentapostagma.gr/kosmos/ragkosmioiisi/7224100)) διαφημίζει ἤδη τὴν αἰμομιξία (γάμος ἀνάμεσα σέ πρῶτα ξαδέλφια), τὸ ἀμερικάνικο New York Magazine (Ἰαν. 2024) διαφημίζει τὴν «πολυσυντροφικότητα» (polyamory) («οἰκογένεια» μέ πολλοὺς ἄνδρες καὶ γυναῖκες) καὶ ἡ

«δική μας» Καθημερινή (ἐνθετο 11.2.2024) διαφημίζει τὴν πολυγαμία. Ἀκολουθοῦν στὸ πλαίσιο τοῦ ἄκρατου δικαιωματισμοῦ, ἡ παιδεραστία, κτηνοβασία, καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ βάλει ἡ νοσηρῆ-δαιμονικὴ τους φαντασία.[...]

Λοιπόν, ποῦ καταλήγουμε;

Στὸ ἐξῆς: Ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, πού ἔχουν τὰ μυαλά τους στὸ κεφάλι, πρέπει νὰ ξυπνήσουν καὶ κυρίως τὸ «βασιλεῖον ἱεράτευμα», τὸ «ἔθνος ἅγιον», τὰ τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες νὰ κάνουμε αὐτὸ πού πρέπει, γιὰ νὰ συνεχίσει ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπάρχει ὡς εἰκόνα Θεοῦ καὶ νὰ μὴν κατισχύσουν τὰ σχέδια τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

ἀπὸ τὸ περιοδικό
«Παρακαταθήκη».

Οι Η.Π.Α. «άνελαβαν έργολαβικά» τήν «προστασία» τών ΛΟΑΤΚΙ+

Μεταφέρουμε τήν είδηση αύτολεξεί, όπως αύτή καταχωρήθηκε σέ έλληνικό blog:

Σέ κάποιον σχόλιο διάβασα τά έξής ίδιαίτέρως ένδιαφέροντα: «Η προβολή τοῦ γάμου όμόφυλων ξεκίνησε μετά τήν άναγγελία μνημονίου τοῦ 46ου προέδρου τών ΗΠΑ Τζό Μπάϊντεν στίς 04.02.2021, στό όποιο οι ΗΠΑ αύτοανακηρύχθηκαν σέ προστατίδα δύναμη τών ΛΟΑΤΚΙ+ σέ όλο τόν κόσμο, και προειδοποιούσαν τά κράτη πού δέν λαμβάνουν τά άπαραίτητα μέτρα νομοθετικής προστασίας μέ κυρώσεις.

Άναζήτησα και βρήκα τό σχετικό μνημόνιο μέ τήν ύπογραφή τοῦ προέδρου, πού έχει τόν τίτλο «Προάγοντας τά ανθρώπινα δικαιώματα λεσβιών, όμοφυλοφίλων, άμφιφυλοφίλων, διεμφυλικών και queer άτόμων ανά τόν κόσμο». Παραθέτω 2-3 σημεία, άρκετά για νά δοῦμε περί τίνος πρόκειται:

«Οι Ηνωμένες Πολιτείες βρίσκονται στην πρωτοπορία τοῦ άγώνα αύτοῦ (για τά δικαιώματα τών ΛΟΑΤΚΙ+) [...] Πολιτική τών ΗΠΑ θά είναι νά έπιδιώξουν νά θέσουν τέλος στή βία και τίς διακρίσεις μέ βάση τόν σεξουαλικό προσανατολισμό, τήν ταυτότητα ή έκφραση φύλου ή

τά χαρακτηριστικά φύλου, και νά ήγηθοῦν μέ τή δύναμη τοῦ παραδείγματός τους στην προαγωγή τών άνθρωπίνων δικαιωμάτων τών ΛΟΑΤΚΙ+ άτόμων ανά τόν κόσμο. Μέ τό μνημόνιο αύτό έντέλλομαι όλες τίς ύπηρεσίες πού λειτουργοῦν στό έξωτερικό νά διασφαλίσουν ότι ή διπλωματία και ή ξένη βοήθεια τών ΗΠΑ προάγει και προστατεύει τά ανθρώπινα δικαιώματα τών ΛΟΑΤΚΙ+ άτόμων». Άκολουθοῦν έπιμέρους σημεία, από τά όποια τά πιό χαρακτηριστικά είναι τό άκόλουθο άπόσπασμα από τό άρ. 4: «Όταν ξένες κυβερνήσεις προσπαθοῦν νά περιορίσουν τά δικαιώματα τών ΛΟΑΤΚΙ+ άτόμων ή δέν εφαρμόζουν νομικά μέτρα προστασίας, συμβάλλοντας έτσι σέ ένα κλίμα μή άνοχής, οι ύπηρεσίες πού δραστηριοποιοῦνται στό έξωτερικό θά έξετάζουν κατάλληλες άντιδράσεις, πού θά περιλαμβάνουν τό πλήρες εύρος διπλωματικών και βοηθητικών έργαλειών, και όπου χρειάζεται, οικονομικές κυρώσεις, περιορισμούς βίζας και άλλες δράσεις».

Μετά από αυτά πού γράφει ό διαχειριστής τοῦ μπλόγκ, αντιλαμβάνεται κανείς τό βασικό κίνητρο τής κυβέρνησης για τήν προώθηση τοῦ έπιμαχου νομοσχεδίου.

Από τις δραστηριότητες μας

Όλοι μας φτάνουμε κάποιες φορές σ'ε μιὰ κατάσταση όπου αισθανόμαστε τὴν καθημερινότητα νὰ μᾶς πνίγει, τὴν ἀγωνία νὰ τὰ φέρουμε ὅλα εἰς πέρας νὰ μᾶς διακατέχει καὶ νὰ μᾶς παραλύει ἀκόμη. Σ'ε τέτοιες περιπτώσεις, αὐτὸ πὺν μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει ὄχι μιὰ πρόσκαιρη χαλάρωση μέχρις ὅτου ἐπανεέλθουμε στὸν ἴδιο ἀτελείωτο καθημερινὸ ἀγῶνα, ἀλλὰ μιὰ πραγματικὴ ξεκούραση καὶ ἀνάπαυση ψυχῆς, εἶναι ἡ ἐπαφή μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἡ προσφορὰ στὸν ἄνθρωπο.

Μιὰ τέτοια μικρὴ ὄαση στὴν ἔρημο τῆς καθημερινῆς ρουτίνας ἐπιδιώκουμε νὰ γίνῃ ἡ «Κυριακὴ». Ἐνας σύλλογος ὅπου σοῦ δίνεται ἡ δυνατότητα νὰ προσφέρεις καὶ νὰ βοηθήσεις μὲ τὸν τρόπο πὺν ἐσὺ μπορεῖς, ἀλλὰ ταυτόχρονα νὰ λάβεις ἀμέτρητα πνευματικὰ ἐφόδια, πὺν εἶναι παραπάνω ἀπὸ ἀναγκαῖα γιὰ ὅλους μας! Ὅμιλίες ἀπὸ ἀνθρώπους πὺν ἔχουν βιώσει καὶ συνεχίζουν νὰ βιώνουν σ'ε ὅλο τους τὸ «εἶναι» τῆ χαρὰ καὶ τὴν πληρότητα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἱεραποστολῆς, συναντήσεις ἀδελφῶν μὲ συζητήσεις γιὰ πνευματικὰ καὶ ἐπίκαιρα θέματα πὺν μᾶς ἀφοροῦν καὶ μᾶς ἀπασχολοῦν ὅλους, συμμετοχὴ σ'ε ἐκδρομὲς καὶ προσκυνήματα –πὺν ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ καλλιεργήσουν πνευματικὰ καὶ νὰ ἐνώσουν τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους καὶ συνεργάτες τοῦ

συλλόγου– καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη πὺν ὀργανώνονται. Καὶ φυσικά, ἡ χαρὰ νὰ εἶσαι σ'ε κοινωνία μὲ ἀδελφούς μὲ κοινούς στόχους καὶ προβληματισμούς, πὺν θὰ σ'ε στηρίξουν στὸν ἀγῶνα σου.

Δήλωσε τὴν συμμετοχὴ σου στὶς κοινότητες τῆς «Κυριακῆς» στὰ κοινωνικὰ δίκτυα καὶ ἐνημερώσου καθημερινὰ γιὰ τὶς δραστηριότητες τῆς.

Μιὰ μεγάλη εὐλογία!

* * *

Ἐκκλήση γιὰ ἐκκλησιαστικά καὶ σχολικὰ εἶδη

Ἡ «Κυριακὴ» μετὰ ἀπὸ ἐκκλήση τοῦ προέδρου τῆς Ἀδελφότητας Ὁρθοδόξου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς κ. Μεταλλίδη, συλλέγει ἐκκλησιαστικὸ ὑλικὸ καὶ σχολικὰ εἶδη, τὰ ὅποια θὰ παραδώσει στὶς ἀποθήκες τῆς ἀδελφότητας στὸ Φίλυρο Θεσσαλονίκης, προκειμένου νὰ μεταφερθοῦν γιὰ τὴν ἱεραποστολὴ στὴν Ἀφρική.

Συγκεκριμένα χρειάζονται εἰκόνες, ξύλινοι σταυροὶ εὐλογίας, σταυροὶ βαπτίσεων, καντήλια ἐκκλησιῶν, θυμίαμα, καρβουνάκια, βαπτιστικοὶ χιτῶνες, κ.ἄ. ἐκκλησιαστικὰ εἶδη. Ἐπίσης σχολικὰ εἶδη καὶ γραφιστικὴ ὕλη.

Ὅσοι ἔχουμε τὴν δυνατότητα ἄς ἀνταποκριθοῦμε στὸ κάλεσμα αὐτὸ τῆς Ἀδελφότητας.

Για την συνδρομή
του περιοδικού
ΚΥΡΙΑΚΗ

Άγαπητοί συνδρομητές,

Αίσθανόμαστε την ανάγκη να επικοινωνήσουμε μαζί σας, διότι σε αρκετές περιπτώσεις αντιμετωπίζουμε άνυπέρβλητα εμπόδια στην ταύτιση ποσών που πιστώνονται στον λογαριασμό μας προς έξόφληση της συνδρομής του περιοδικού, είτε μέσω ηλεκτρονικής συναλλαγής (e-banking) είτε μέσω εισαγωγής μετρητών σε αυτόματο μηχάνημα συναλλαγών σε τραπεζικό κατάστημα.

Το μόνο στοιχείο βάσει του οποίου μπορούμε να ταυτίσουμε μια πληρωμή είναι το πεδίο ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ, εφόσον αυτός που κατέθεσε το ποσό έχει συμπληρώσει σωστά το συγκεκριμένο πεδίο με το όνοματεπώνυμό του και την ένδειξη π.χ. συνδρομή 2024, (στην étικέτα του περιοδικού μπορείτε να δείτε την αρχή όφειλης).

Ἡ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς μπορεῖ ἐπίσης νὰ γίνεи:

Στὸ Σύλλογο «ΚΥΡΙΑΚΗ» (Εἰρήνης, Β' πάροδος 2, 60100, Κατερίνη), Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο, 6.00-8.00 μ.μ., καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο «ΦΑΡΟΣ», Μητροπολίτου Βαρνάβα 10, Κατερίνη.

Ἐὰν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο ἐπιθυμεῖτε τὴν διακοπὴ του, παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἐνημερώσετε τηλεφωνικὰ στὸ **2351022183** ἢ μὲ sms στὸ **6978701526**.

